44
ИНСТИТУТ ... И ПРАВА 10.12 38 2

Пролетары ўсіх краін, злучайцеся!

Комуністычная партыя (большэвікоў) Беларусі

ЗВЯЗДА

Орган ЦК і МК КП(б)Б, ЦВК і СНК БССР

№ 275 (5949) | 1 снежня 1937 г., серада | ЦАНА 10 КАП.

Прайшло тры годы, як перастала біцца сэрца магутнага трыбуна рэволюцыі, вернага сына партыі, незабыўнага друга і настаўніка працоўных Сергея Міронавіча Кірава, паўшага ад кулі, пушчанай з рук азвярэлай трацкісцка-зіноўеўска-бухарынскай банды.

Тройчы прэзрэнныя ворагі соцыялізма спынілі дарагое жыццё бясстрашнага, палкага рэволюцыянера, большэвіка. Але не спыніць ім нашага пераможнага руху наперад! Выкрываючы і знішчаючы подлых здраднікаў соцыялістычнай радзімы, япона-германа-польскіх шпіёнаў, дыверсантаў і шкоднікаў, наша партыя, увесь многамільённы совецкі народ высока трымаюць ленінска-сталінскі сцяг барацьбы за комунізм.

У дні, калі краіна Советаў рыхтуецца да выбараў у Вярхоўны Совет СССР на аснове Сталінскай Канстытуцыі, совецкі народ свята шануе памяць Сергея Міронавіча і дыхаць ненавісцю да прэзрэнных ворагаў соцыялізма, адабраўшых у працоўных дарагое жыццё Кірава.

Пройдуць стагоддзі, але ў сазнанні будучых пакаленняў вечна будзе жыць авеяны славай і любоўю народнай светлы вобраз палкага трыбуна соцыялістычнай рэволюцыі Сергея Міронавіча Кірава.

ПАМЯЦЬ АБ ІМ БУДЗЕ ЖЫЦЬ У ВЯКАХ

Сёння народы нашай краіны схіляюць свае пераможныя сцягі перад вялікай, светлай памяццю Сергея Міронавіча Кірава. Тры годы таму назад — 1 снежня 1934 года — фашысцкі агент, падасланы трацкісцка-зіноўеўскай бандай забойцаў і дыверсантаў, труслівай рукой, стрэлам у спіну забіў любімейшага сына партыі і народа, бясстрашнага і мужнага барацьбіта за соцыялізм — незабыўнага Кірава.

Фашысцкія гіены абарвалі жыццё чалавека, які ўвесь рэволюцыйны запал свайго благароднага сэрца, увесь ясны розум рэволюцыянера-большэвіка, увесь свой яркі талент арганізатара, народнага трыбуна без рэшты аддаў будаўніцтву новага жыцця, светлага соцыялістычнага жыцця для ўсіх працоўных нашай радзімы.

У гэтыя жалобныя дні, як і тры годы назад, у палкім гневе да ворагаў народа, у глыбокім горы за страчанага друга і правадыра сціскаецца сэрца народа.

Подлая фашысцкая сволач, трацкісцка-зіноўеўскія і бухарынскія сабакі і ваўкі міжнароднага капіталізма, хацелі сваім здрадніцкім стрэлам разладзіць сталёвыя рады большэвікоў. Але гэтыя гадзіны пралічыліся. Ні на адну секунду не дрогнулі жалезныя калоны будаўнікоў соцыялізма, кіруемыя геніяльным майстрам соцыялістычнага будаўніцтва Вялікім Сталіным. Нікому і ніколі не павярнуць назад кола гісторыі. Няма такой сілы на свеце, якая магла-б спыніць усёпераможны ход соцыялізма.

Тым больш смехатворны спробы гнуснай шайкі трацкісцка-бухарынскіх шпіёнаў і шкоднікаў, гэтых пігмеяў і карлікаў, дробных фашысцкіх сабак, гэтага атрэп'я роду чалавечага з смяццёвай звалкі гісторыі, спыніць магутны поступ мільёнаў, вялікі рух соцыялізма. Народы нашай краіны ніколі і нікому не дадуць звярнуць сябе з ленінска-сталінскага шляху.

Пасля здрадніцкага стрэлу ў Кірава кожнаму рабочаму і калгасніку, кожнаму чэснаму працоўнаму нашай краіны стала яшчэ больш ясна, што няма больш лютых ворагаў соцыялізма, чым трацкісцка-бухарынскія агенты фашысцкіх разведак, што не можа быць літасці гэтым фашысцкім гадзюкам, якія дабіваюцца аднаўлення ўлады памешчыкаў і капіталістаў у нашай краіне і робяць у імя гэтай сваёй гнуснай мэты небывалыя ў гісторыі крывавыя злачынствы.

З края ў край нашай краіны набатным водгуллем разнёсся голас народны: раздавіць гадзіну! Сцерці з твару зямлі фашысцкіх гадзюк! Ніякай літасці трацкісцка-зіноўеўскай і бухарынскай бандзе — гэтым агідным агентам фашысцкіх разведак!

На велізарную вышыню ўзнялася зоркасць да ворагаў і рэволюцыйная пільнасць народных мас. Пры дапамозе мільёнаў працоўных совецкая ўлада выкрыла нямала нор ворага, знішчыла нямала трацкісцка-зіноўеўскіх, бухарынскіх і іншых гадзюк.

Народы нашай радзімы яшчэ цясней згуртаваліся вакол партыі Леніна — Сталіна, вакол свайго любімага правадыра, друга і настаўніка таварыша Сталіна, чыім другам, верным вучнем і бліжэйшым саратнікам быў Сергей Міронавіч Кіраў.

Ля труны таварыша Кірава народы нашай краіны далі свяшчэнную клятву да канца разграміць трацкісцка-бухарынскую шайку шпіёнаў, дыверсантаў і забойцаў. Гэтую клятву мы выконваем з усім рэволюцыйным запалам, і працоўныя нашай краіны выканаюць яе да канца.

Бліжэйшы саратнік, вярнейшы вучань і друг таварыша Сталіна Кіраў усім сваім чыстым і мужным жыццём рэволюцыянера паказаў, што змагацца за комунізм можна толькі ідучы за мудрым правадыром і другам усіх працоўных — Вялікім Сталіным. Сергей Міронавіч свята і верна змагаўся за ленінска-сталінскую генеральную лінію нашай партыі, з усіх сваіх магутных сіл адстойваў яе ад усіх нападаў і атак ворагаў.

Сумесна з Леніным і Сталіным і пад іх кіраўніцтвам Кіраў камень за каменем будаваў велічны будынак соцыялізма. Ён глыбока верыў у канчатковую перамогу соцыялізма ў нашай краіне. Сергей Міронавіч, гэты мужны і бясстрашны большэвік ленінска-сталінскай загартоўкі, добра ведаў, што здабыць гэтую перамогу можна толькі ў жорсткай, бязлітаснай барацьбе з ворагамі партыі і соцыялізма і ў першую чаргу з трацкісцка-бухарынскай сволаччу.

Агонь свяшчэннай нянавісці да ворагаў соцыялізма гарэў у мужным сэрцы Міроныча. Мы памятаем і ніколі не забудзем яго слоў аб тым, што «мы павінны быць асабліва бязлітаснымі да трацкізма, стаўшага перадавым атрадам буржуазнай контррэволюцыі».

Сергей Міронавіч быў адным з самых яркіх носьбітаў большэвіцкіх традыцый нашай партыі, і словы ніколі не разыходзіліся ў яго са справай. Яго верная большэвіцкая рука ніколі не дрыжала ў барацьбе з ворагамі нашай партыі, радзімы і соцыялізма. І ў годы будаўніцтва нашай партыі ў глыбокім падполлі, і ў дні Кастрычніцкага ўзброенага паўстання, і ў годы гераічнай абароны Астрахані, і разгорнутага соцыялістычнага будаўніцтва Кіраў, які ўзняўся ад радавога члена партыі да аднаго з таленавіцейшых і любімейшых яе правадыроў, бязлітасна грамі́ў меншавікоў, трацкістаў, каменеўцаў, зіноўеўцаў і бухарынцаў, буржуазных нацыяналістаў — усю гэтую зграю здраднікаў, гэтую банду фашысцкіх забойцаў, дыверсантаў і шпіёнаў.

Вялікая мэта, за якую змагаўся і аддаў сваё жыццё Сергей Міронавіч, ажыццёўлена. Пад мудрым кіраўніцтвам таварыша Сталіна народы нашай краіны пабудавалі бяскласавае соцыялістычнае грамадства на адной шостай частцы зямнога шара. Як квітнеючы сад наліваецца сокамі багацця, радасці і веснавога цвяцення глеба нашай вялікай радзімы.

У нашай краіне назаўсёды пакончана з праклятым ладам эксплаатацыі, рабства і прыгнечання. У лютай барацьбе з ворагамі соцыялізма, упартай творчай працай мы здабылі шчаслівае, радаснае жыццё для ўсіх працоўных нашай краіны. Усё гэта запісана ў Сталінскай Канстытуцыі — гэта тое, за што змагаўся Сергей Міронавіч. Велічны будынак соцыялізма — лепшы помнік палкаму барацьбіту за соцыялізм, вернаму сталінцу, чароўнаму чалавеку нашай эпохі — таварышу Кіраву.

У грандыёзных перамогах соцыялізма вялікая доля працы тав. Кірава. Няпраўда, што з намі Міроныча няма, ён з намі, ён у нашых сэрцах. У шчаслівых усмешках мас народных мы бачым усмешку яго. У радасных, шчаслівых галасах дзяўчат і юнакоў нашай краіны мы чуем голас яго. Яго палкая вера ў творчыя сілы народа — у цвёрдым поступу жалезных калон будаўнікоў соцыялізма.

Наша партыя, народы нашай краіны ні на адну секунду не забываюць нашай клятвы ля магілы Кірава — змагацца і граміць да канца трацкісцка-бухарынскую банду, на бандыцкіх руках якой свяшчэнная кроў нашага дарагога Міроныча. Узбагачаныя сталінскімі ўказаннямі на Лютаўска-сакавіцкім пленуме ЦК ВКП(б), працоўныя нашай краіны, партыйныя і непартыйныя большэвікі навучыліся лепш распазнаваць ворагаў народа і выкрываць іх змяіную лічыну шпіёнаў і шкоднікаў, якой-бы маскаю яны ні прыкрываліся.

Фашысцкія разведкі з лагера капіталізма засылалі і будуць засылаць да нас шпіёнаў. Пільнасць і яшчэ раз пільнасць — вось закон нашага жыцця, пакуль існуе капіталістычнае абкружэнне. Гэтае ўказанне правадыра народаў таварыша Сталіна асабліва неабходна памятаць і ніколі не забываць працоўным Совецкай соцыялістычнай Беларусі, якія жывуць і працуюць на граніцы з капіталістычным Захадам.

Агенты япона-германа-польскіх фашысцкіх разведак, трацкісцка-бухарынскія і нацыянал-фашысцкія шпіёны нанеслі вялікую шкоду соцыялістычнаму будаўніцтву ў Беларусі.

Прайшоўшыя працэсы трацкісцка-зіноўеўскіх шпіёнаў і шкоднікаў, якія арудавалі на розных участках соцыялістычнага будаўніцтва ў Беларусі, яшчэ і яшчэ раз паказалі ўсім чэсным працоўным, наколькі каварныя ворагі.

Перад светлай памяццю Сергея Міронавіча мы клянемся граміць і разграміць да канца фашысцкіх бандытаў. Будзем працаваць так, каб не даць жыцця ворагам народа на совецкай зямлі.

Ніколі не памеркне памяць аб Сергею Міронавічу Кіраву ў народзе. Яго чароўны, любімы вобраз палкага барацьбіта за соцыялізм будзе вечна жыць і натхняць народы нашай вялікай радзімы ў барацьбе за канчатковую перамогу комунізма.

З ПРАМОЎ С. М. КІРАВА

«Работа, таварышы, не толькі захапляючая, але работа вельмі трудная, вельмі складаная і вельмі адказная. Але, калі мы маем такі гераічны рабочы клас, які насяляе нашу Совецкую краіну, калі мы маем такую партыю, якую выпеставаў найвялікшы з людзей — Владзімір Ільіч Ленін, цвет якой звездзе і вось, тут зараз, партыю, якая не ведае ніякіх прэград, ніякіх перашкод, партыю, у якой у праваце сваёй справы няма ні малейшага сумнення, я думаю, што з такой партыяй, з такім рабочым класам стаячыя ўперадзе задачы не толькі вырашальны, але вырашальны бліскуча і вырашальны пераможна, тым больш, што асноўныя труднасці ўжо асталіся ззаду».

(З прамовы тав. Кірава на XVII З'ездзе ВКП(б).

*

«... Перамогі нашы вялікі, неатразімы. Але, таварышы, вакол нас усё яшчэ жыве, існуе, праўда, разлагаючыйся, але варожы нам капіталістычны свет. Ён кідае на барацьбу з мацнеючым комунізмам свае апошнія сілы...

... Таварышы, мы павінны зрабіць усё для таго, каб, калі нашы ворагі на Ўсходзе або на Захадзе ўздумаюць пасягнуць на свяшчэнныя граніцы вялікага Совецкага Саюза, быць гатовымі даць пераможны, сакрушальны адпор».

(З прамовы тав. Кірава да рабочых і работніц Чырвонай сталіцы, сказанай з трыбуны маўзалея Леніна ў час грандыёзнай дэманстрацыі ў гонар XVII З'езда партыі).

ЖЫЦЦЁВЫ ШЛЯХ С. М. КІРАВА

(Біяграфічная спраўка)

Сергей Міронавіч Кіраў — адзін з самых выдатных і яркіх людзей нашай эпохі, бліжэйшы спадвіжнік і друг таварыша Сталіна — усё жыццё змагаўся за шчасце працоўных. Ён аддаў усе свае сілы справе соцыялістычнай рэволюцыі.

Сергей Міронавіч Кіраў (Кострыкаў) нарадзіўся ў 1886 годзе ў маленькім глухім гарадку Уржуме (былой Вяцкай губерні, зараз Кіраўскай вобласці). Дзяцінства Сергея Міронавіча працякала ў горкай нястачы. Бацька яго — Мірон Кострыкаў, каб перамагчы нястачу, пайшоў на Урал шукаць работу і прапаў без вестак. Чатырох год Сярожа пазбавіўся бацькі, а сямі год ён астаўся без маці.

Сярожа і яго дзве сястры асталіся на руках прэстарэлай бабулі без сродкаў да існавання. З вялікай труднасцю, уніжаючыся перад багацеямі-апякунамі, бабуля аддала Сярожу ў сіроцкі прытулак.

Так як Сярожа выдатна вучыўся, яму ўдалося паступіць затым у Казанскае ніжэйшае механіка-тэхнічнае вучылішча. Летам Сергей прыязджаў на радзіму, ва Уржум. Там ён блізка зышоўся з палітычнымі ссыльнымі, браў у іх рэволюцыйную літаратуру. У хуткасці ён сам змайстраваў гектограф, тайком надрукаваў рэволюцыйныя лістоўкі, раскідаў іх па гораду.

У 1904 годзе, скончыўшы Казанскае вучылішча, Сергей Міронавіч пераехаў у Сібір, у горад Томск, каб паступіць у тэхналагічны інстытут. Тут малады Кіраў пазнаёміўся і завёў дружбу з рабочымі-друкарамі, праз іх уступіў у рэволюцыйныя гурткі і хутка стаў большэвіком.

У 1905 годзе адбылося першае баявое хрышчэнне Кірава. У Томску рыхтавалася рэволюцыйная дэманстрацыя. Сергей Міронавіч пастаяў, каб дэманстрацыя была ўзброенай. На чале дружыннікаў ішоў Кіраў, бясстрашна ахоўваючы сцяганосца рабочага Кананава — друга Сергея Міронавіча. На галоўнай вуліцы горада жандары і гарадавыя напалі на дэманстрацыю. Сцяганосец Кананаў быў забіт. У той-жа вечар смелы і бясстрашны Кіраў, не глядзячы на паліцэйскія патрулі, расшукаў труп Кананава і ўнёс з сабой чырвоны сцяг, схаваны на грудзях забітага.

Праз некалькі дзён Кіраў быў арыштаваны паліцыяй. Пачалася паласа арыштаў і турэмных зняволенняў Кірава. Яго тройчы арыштоўваюць у Томску, праследуюць у Іркутску, насцігаюць у Уладзікаўказе і пад канвоем, з астаноўкамі ва ўсіх папутных турмах, гоняць назад у Сібір. Але праследаванні царскіх ішчэек, арышты, турмы не зламалі рэволюцыйнай волі Кірава. Яны толькі загартавалі характар яго. У прамежках паміж арыштамі Кірава можна бачыць на самай рознастайнай рэволюцыйнай рабоце. Усюды, куды ні пападае Кіраў, ён нясе запальваючыя словы Леніна і Сталіна.

1917 год застае Кірава на Каўказе. Восенню 1917 года Сергей Міронавіч едзе ў Петраград, дэлегатам другога Усерасійскага З'езда Советаў. Тут Кіраў прымае ўдзел у Кастрычніцкім узброеным паўстанні.

У годы грамадзянскай вайны Сергей Міронавіч робіцца адным з самых таленавітых палкаводцаў Чырвонай Арміі.

Восенню 1919 года адзінаццатая армія, па плану, распрацаванаму Кіравым, перайшла ў наступленне, разбіла і паспяхова праследвала белых.

З лета 1921 года Сергей Міронавіч — сакратар Цэнтральнага камітэта комуністычнай партыі Азербайджана. Змагаючыся за ленінска-сталінскую нацыянальную палітыку, громячы трацкістаў і нацыяналістаў, ён умацоўваў і выхоўваў партыйную арганізацыю.

Пасля XIV з'езда партыі, у 1926 годзе, партыя паслала Сергея Міронавіча ў Ленінград. Гэта быў час, калі злейшыя ворагі партыі — Зіноўеў, Каменеў і іх прыспешнікі вялі шалёныя атакі на Цэнтральны Камітэт партыі, прабуючы збіць партыю з ленінскага шляху. У Ленінградзе Кіраў выкрывае і громіць ворагаў рэволюцыі. Ён ачышчае ад ворагаў Ленінградскую партыйную арганізацыю і згуртоўвае яе вакол Цэнтральнага Камітэта і таварыша Сталіна. Кіраў становіцца любімым правадыром і другам ленінградскіх рабочых.

Бязлітасны да ворагаў соцыялізма да трацкістаў, зіноўеўцаў, бухарынцаў Сергей Міронавіч горача любіў народ і аддаваў усяго сябе на тое, каб мацаваць магутнасць нашай радзімы, зрабіць заможным і культурным жыццё рабочых, калгаснікаў, служачых.

Крывавыя псы і шпіёны фашысцкай буржуазіі — трацкісцка-зіноўеўска-бухарынскія агенты замежных разведак — далі наказ сваім брудным папручным забіць Кірава. Выкарыстаўшы прытупленне рэволюцыйнай пільнасці ў асобных звенях Ленінградскай партыйнай арганізацыі, каты зрабілі сваю зладзейскую справу.

Забойства палкага трыбуна рэволюцыі Кірава было састаўной часткай крывавага плана трацкісцка-зіноўеўска-бухарынскіх шпіёнаў і дыверсантаў. Подлыя агенты фашызма ставілі сабе мэтай падарваць магутнасць совецкай дзяржавы, рэстаўрыраваць капіталізм, вярнуць панаванне памешчыкаў, капіталістаў, кулакоў. Але гэтыя зладзейскія планы і замыслы фашыстаў выкрыты.

Наша партыя, наш вялікі народ, згуртаваны вакол таварыша Сталіна, выкрыць усіх ворагаў і знішчыць іх.

Памяць аб дарагім і любімым Сергеі Міронавічу Кіраву, аддаўшым сваё жыццё за справу працоўных, назаўсёды астанецца ў сэрцы народа.

Кіраў жыве ў сэрцах і памяці працоўных, як непахісны сталінец, як бясстрашны пролетарскі рэволюцыянер, як непрымірымы барацьбіт з усімі ворагамі ленінска-сталінскай справы.

АБ ПРАГРАМЕ ВЫТВОРЧАСЦІ ПРАМЫСЛОВАСЦІ І АБ РАБОЦЕ ЧЫГУНАК НА 1938 ГОД І НА ПЕРШЫ КВАРТАЛ 1938 ГОДА

Пастанова Совета Народных Камісараў Саюза ССР

Зыходзячы з дасягнутага на працягу 1937 года росту прамысловасці і транспарту і ў мэтах далейшага ўздыму народнай гаспадаркі, умацавання абароназдольнасці краіны і задавальнення **растучага** попыту працоўных на тавары шырокага спажывання, Совет Народных Камісараў Саюза ССР **пастанаўляе:**

I. ПА ПЛАНУ НА 1938 ГОД.

1. Зацвердзіць на 1938 год план **прамысловай вытворчасці** па агульнасаюзных і саюзна-рэспубліканскіх прамысловых Наркаматах, па рэспубліканскіх Наркаматах мясцовай прамысловасці і Камітэту Загатовак пры СНК СССР у размеры 84,3 млрд. рублёў (у нязменных цэнах 1926/27 г.), што складае рост у параўнанні з 1937 годам на 15,3 проц., у тым ліку:

Па цяжкай прамысловасці (Наркамцяжпром, Наркаммаш і НКАП) — 43,90 млрд. руб.
Па Наркамлегпрому — 16,52 млрд. руб.
Па Наркамхарчпрому — 14,00 млрд. руб.
Па Наркамлесу — 3,84 млрд. руб.
Па Наркаммясцпромах саюзных рэспублік — 3,84 млрд. руб.
Па Камітэту Загатовак пры СНК СССР — 2,20 млрд. руб.

2. Устанавіць наступнае заданне па **прадукцыйнасці працы і заработнай плаце** на 1938 год:

па **цяжкай** прамысловасці (НКЦП, Наркаммаш, НКАП) устанавіць гадавую выпрацоўку на аднаго рабочага ў 14.283 руб. або 114,4 проц. да чакаемага выканання 1937 года і сярэдне-гадавую зарплату рабочага ў 3.707 руб. або 110,1 проц. да чакаемага выканання 1937 года;

па прамысловасці **Наркамлегпрома** ўстанавіць гадавую выпрацоўку на аднаго рабочага ў 11.537 руб. або 111 проц. да чакаемага выканання 1937 года і сярэдне-гадавую зарплату рабочага ў 2.593 руб. або 110 проц. да чакаемага выканання 1937 года;

па прамысловасці **Наркамхарчпрома** ўстанавіць гадавую выпрацоўку на аднаго рабочага ў 17.170 руб., або 111 проц. да чакаемага выканання 1937 года і сярэдне-гадавую зарплату рабочага ў 2.604 руб. або 108 проц. да чакаемага выканання 1937 года;

па **Наркамлесу** (фабрычна-заводская прамысловасць) устанавіць гадавую выпрацоўку на аднаго рабочага ў 10.255 руб. або 113 проц. да чакаемага выканання 1937 года і сярэдне-гадавую зарплату рабочага ў 2.589 руб. або 109 проц. да чакаемага выканання 1937 года.

3. Устанавіць наступнае заданне па **зніжэнню сабекошту** прамысловай прадукцыі (у процантах да сярэдне-гадавога ўзроўню 1937 года):

Па прамысловасці Наркамцяжпрома — 3,4 проц.
Па прамысловасці Наркаммаша — 5,4 проц.
Па прамысловасці Наркамлегпрома — 1,9 проц.
Па прамысловасці Наркамхарчпрома — 2,3 проц.
Па Наркамлесу (фабрычна-заводская прамысловасць) — 3 проц.

4. Асудзіць, як няправільную і шкодную да дэзарганізацыі вытворчасці, практыку складання для вытворчых прадпрыемстваў так званых **«аператыўных планаў»**, перавышаючых планы, выцякаючыя з устаноўленых урадам заданняў.

Забараніць роўным чынам практыку павелічэння ўстаноўленых урадам планаў прамысловасці за кошт дабаўлення да іх заданняў на выпуск незавыканай за папярэдні час прамысловай прадукцыі.

Абавязаць усе наркаматы ўстанаўліваць для Галоўных упраўленняў і для асобных прадпрыемстваў прамысловасці планы, дакладна адпавядаючыя зацверджаным урадам заданням.

Абавязаць Дзяржплан СССР правяраць правільнасць квартальных планаў, зацвярджаемых Наркаматамі для прадпрыемстваў.

5. Абавязаць усе **прамысловыя Наркаматы** распрацаваць і прадставіць не пазней 25 снежня 1937 года ў Совет Народных Камісараў Саюза ССР кіруючыя загады аб вытворчым плане кожнага Наркамата на 1938 год. У гэтых загадах даць на аснове ацэнкі работы прамысловасці і яе асобных галін у 1937 годзе ўказанні па важнейшых пытаннях вытворчага плана Наркамата і асобных галін прамысловасці.

6. Устанавіць на 1938 год сярэдне-сутачную пагрузку на **чыгуначным транспарце** ў 95 тысяч вагонаў, а перавозку грузаў у 568 млн. тон. Выпрацоўку на аднаго работніка ўстанавіць у 398,4 тыс. прыведзеных тона-клм. або 106,5 проц. да чакаемага выканання 1937 года, сярэднюю зарплату работніка ў 3.590 руб. (з улікам надбавак за выслугу год), або 105,6 проц. да чакаемага выканання 1937 года.

II. ПА ПЛАНУ НА І КВАРТАЛ 1938 ГОДА

1. Зацвердзіць план вытворчасці на 1 квартал 1938 года па **прамысловасці** агульнасаюзных і саюзна-рэспубліканскіх прамысловых Наркаматаў, па рэспубліканскіх Наркаматах мясцовай прамысловасці і па Камітэту Загатовак пры СНК СССР (у нязменных цэнах 1926/1927 года) у 20,2 млрд. руб., у тым ліку:

Па цяжкай прамысловасці (НКЦП, Наркаммаш, НКАП) — 10,66 млрд. руб.
Па Наркамлегпрому — 4,02 млрд. руб.
Па Наркамхарчпрому — 2,90 млрд. руб.
Па Наркамлесу — 1,10 млрд. руб.
Па НКМясцпромах саюзных рэспублік — 0,92 млрд. руб.
Па Камітэту Загатовак пры СНК СССР — 0,61 млрд. руб.

2. Устанавіць наступныя заданні па **прадукцыйнасці працы і заработнай плаце** на 1-ы квартал 1938 года:

	Выпрацоўка на аднаго рабочага ў рублях	Сярэдняя квартальная заработная плата ў рублях
Па цяжкай прамысловасці (НКЦП, Наркаммаш, НКАП)	3.465	917
Па прамысловасці Наркамлегпрома	2.795	631
Па прамысловасці Наркамхарчпрома	3.670	640
Па Наркамлесу (фабрычна-заводская прамысловасць)	2.278	622

3. Устанавіць наступныя заданні па **зніжэнню сабекошту** прамысловай прадукцыі на 1-ы квартал 1938 года (у процантах да сярэднегадавога ўзроўню 1937 года):

Па прамысловасці Наркамцяжпрома — 1,8 проц.
Па прамысловасці Наркаммаша — 3,5 проц.
Па прамысловасці Наркамлегпрома — 0,9 проц.
Па прамысловасці Наркамхарчпрома — 0,3 проц.
Па Наркамлесу (фабрычна-заводская прамысловасць) — 0,6 проц.

4. Устанавіць сярэдне-сутачную пагрузку на **чыгуначным транспарце** ў 1-м квартале 1938 года 89 тысяч вагонаў і грузаабарот у размеры 129,5 мільёна тон.

Устанавіць колькасць рабочых і служачых на чыгуначным транспарце ў 1.275 тысяч чалавек і сярэднюю квартальную заработную плату ў 883 руб.

Старшыня Совета Народных Камісараў Саюза ССР В. МОЛАТАЎ.
Кіраўнік спраў СНК Саюза ССР Н. ПЕТРУНІЧЭЎ.

Масква, Крэмль.
29 лістапада 1937 г.

АД РЭДАКЦЫІ

У газеце «Звязда» ад 29 лістапада 1937 года ў матэрыялах, апублікаваных на першай паласе аб Кліменту Ефрэмавічу *Варашылаву*, у другім абзацы другой калонкі пасля слоў: «У Луганску тав. *Варашылаў* быў выбран старшынёй гарадской думы, старшынёй Совета Рабочых і Салдацкіх дэпутатаў» па віне аддзела партыйнай прапаганды і агітацыі ЦК КП(б)Б дапушчан пропуск цэлага сказа. Канец абзаца трэба чытаць: «У Луганску тав. *Варашылаў* быў выбран старшынёй гарадской думы, старшынёй Совета Рабочых і Салдацкіх дэпутатаў Асаблівая ўвага Кліментам Ефрэмавічам аддавалася фарміраванню Чырвонай гвардыі. Пад яго кіраўніцтвам рабочыя Луганска фактычна сканцэнтравалі ўладу ў сваіх руках яшчэ да Вялікай Кастрычніцкай соцыялістычнай рэволюцыі».

КІРАЎ НАЗАЎСЁДЫ УВАЙШОЎ У САЗНАННЕ НАРОДАЎ, ЯК УЗОР САПРАЎДНАГА БОЛЬШЭВІКА

СТРАСНЫ ТРЫБУН РЭВОЛЮЦЫІ

У кожнага з нас, тым больш у таварышоў, якія працавалі ў Ленінградзе, вобраз Сергея Міронавіча Кірава астаўся на ўсё жыццё, як вобраз крышталька чыстага большэвіка, таленавітага арганізатара, страснага трыбуна, аддаўшага ўсю сваю невычэрпную энергію і жыццё справе партыі Леніна—Сталіна, справе соцыялізма.

У годы разгрому трацкісцка-зіноўеўскай апазіцыі Сергей Міронавіч яшчэ цясней згуртоўваў большэвікоў Ленінграда вакол ленінска-сталінскага кіраўніцтва партыі. З большэвіцкай праматой і бязлітаснасцю выкрываў ён перад працоўнымі масамі ворагаў соцыялізма, трацкісцка-зіноўеўскіх двурушнікаў, тройчы праклятых агентаў фашызма.

У той час я працаваў на заводзе «Красный треугольник». Сергей Міронавіч многа аддаваў увагі гэтаму аднаму з буйнейшых прадпрыемстваў Ленінграда. Мы заўсёды адчувалі натхняючае кіраўніцтва тав. Кірава нашай барацьбой з зіноўеўска-трацкісцкім ахвосцем. Часта з'яўляючыся на заводах і фабрыках, Сергей Міронавіч страсна выступаў перад рабочымі, гутарыў з імі, цікавіўся кожнай дробяззю. Рабочыя бачылі ў ім вернага саратніка таварыша Сталіна, стойкага ленінца-сталінца, абаронцу інтарэсаў рабочага класа, і таму яны так горача любілі яго.

Мне прыходзілася сустракацца з Сергеем Міронавічам Кіравым у Ленінградскім гарадскім камітэце партыі. Ён уздымаў цэлы рад пытанняў перад комуністамі, перад гаспадарнікамі. Дзякуючы яго нястомнасці і клопатам горад Леніна стаў узорным па сваёй культуры. Сергей Міронавіч уваходзіў ва ўсе дробязі складанай гарадской гаспадаркі, быў выключна адзыўчывым да патрэб працоўных.

Па асабістай ініцыятыве тав. Кірава ў Ленінградзе былі абсталяваны спецыяльныя аўтамашыны для развозкі хлеба, хлебабулачных вырабаў, гародніны, мяса. Сергей Міронавіч клапаціўся аб тым, каб спажыўцу былі дастаўлены чыстыя і добраякасныя прадукты. Добра памятаю, як ён выклікаў нас (працаваў я ў той час сакратаром парткома ленінградскага саюза спажывецкіх таварыстваў) і прапанаваў у самы кароткі час абсталяваць першую ўзорную аўтамашыну для перавозкі прадуктаў. Калі аўтамашына была гатова, Сергей Міронавіч асабіста аглядзеў яе і прапанаваў абсталяваць яшчэ некалькі дзесяткаў такіх-жа аўтамашын.

І вось яго не стала. 1 снежня 1934 года гарачае сэрца большэвіка перастала біцца. Яго спыніла варожая куля. Уся краіна адзелася ў жалобу. Працоўныя Ленінграда, якія вельмі добра ведалі Сергея Міронавіча і непасрэдна адчувалі на сабе яго клопаты і ўвагу, гадзінамі сталі ў чарзе для таго, каб яшчэ ў апошні раз зірнуць на дарагі твар свайго правадыра, свайго любімага друга. Слёзы ліліся з вачэй маладых і старых. Слёзы былі на вачах загартаваных байцоў, многа перажыўшых і ніколі не плакаўшых. Так, ад слёз нельга было стрымацца. Вялікая была страта партыі і ўсяго совецкага народа.

У дні вялікай страты мы далі над трунной Сергея Міронавіча большэвіцкую клятву быць нястомнымі прадаўжальнікамі той справы, за якую ён аддаў сваё жыццё. Мы далі клятву да канца выкарчаваць і знішчыць тройчы праклятых трацкісцка-зіноўеўскіх бандытаў і гэтую клятву мы стрымалі.

Памяць аб Сергею Міронавічу Кіраву, незабыўным другу і таварышу працоўных, будзе жыць у народзе вечна.

МАРКІН Д. Ф.,
выконваючы абавязкі сакратара Мазырскага акругкома КП(б)Б.

НЕЗАБЫЎНЫЯ ДНІ СУСТРЭЧ З МІРОНЫЧАМ

Да канца майго жыцця будуць захаваны ў маёй памяці незабыўныя дні сустрэч з Сергеем Міронавічам Кіравым. У першы раз я яго бачыў у 1929 годзе, у Маскоўска-Нараўскім доме культуры. Ён выступаў на сходзе ленінградскага партыйнага актыва з дакладам аб выніках XVI партканферэнцыі. Мяне захапіла страснасць яго прамовы, чоткасць і пераканаўчасць кожнага слова. Ён ахарактарызаваў задачы партарганізацыі ў пытаннях перабудовы сельскай гаспадаркі. З якім майстэрствам ён выкрываў і бічаваў контррэволюцыйныя тэорыі правых, зіноўеўцаў і трацкістаў — гэтых прэзрэнных ворагаў соцыялізма! Партыйны актыў цёпла вітаў свайго баявога кіраўніка, наладжваючы яму бурныя авацыі.

У другі раз я бачыў Кірава, чуў яго даклад аб выніках XVII партканферэнцыі ў 1932 годзе. Гэта была вялікасная прамова аб плане другой пяцігодкі, аб гігантскіх перспектывах соцыялістычнага будаўніцтва ў нашай краіне. Сергей Міронавіч заклікаў актыў не складаючы рук змагацца за ажыццяўленне велізарнага плана пабудовы соцыялістычнага грамадства.

Міроныч быў любімцам працоўных горада Леніна і ў першую чаргу ленінградскага рабочага класа. Яго ведалі ўсе. Ён знаходзіў час пабываць на сходах рабочых і наведаць дзіцячы сад. Многа ўвагі аддаваў Кіраў пытанням добрабыту горада, цікавіўся малейшымі драбніцамі гарадской гаспадаркі.

У трэці раз я бачыў Кірава ў пачатку 1933 года, на выстаўцы прадукцыі харчовай прамысловасці горада Ленінграда. Уважліва аглядаў Сергей Міронавіч усе экспанаты выстаўкі і даваў каштоўнейшыя ўказанні аб ліквідацыі асобных недахопаў у рабоце харчовых прадпрыемстваў.

Чацвертую сустрэчу з Міронычам я чакаў 1 снежня 1934 года на сходзе гарадскога партыйнага актыва. Павінен быў адбыцца даклад тав. Кірава аб выніках пленума ЦК ВКП(б). Даклад назначан быў на 5 гадзін. Прайшлі лішніх пяць, дзесяць, дваццаць мінут, а Міроныч не прыходзіў. Гэта здзівіла ўсіх ведаўшых выключную акуратнасць таварыша Кірава. Скора абвясцілі, што сход актыва адмяняецца. Пазней радыё перадало жалобную вестку аб злачынным забойстве Кірава. Лепш не гаварыць аб той жалобе, якую перажываў кожны з нас. Развітвацца з Сергеем Міронавічам прыходзілі да ўрны па 3—4 разы.

Цяжка перадаць перажыванні, якія ў тыя дні адчувалі мы, асабіста ведаўшыя Міроныча. Здрадніцкае забойства паслужыла кожнаму з нас урокам. Мы далі клятву быць пільнымі і бязлітаснымі да ворагаў рэволюцыі.

Цудоўнае, поўнае рэволюцыйнага пафаса жыццё Сергея Міронавіча Кірава служыць мне, як і ўсім працоўным, прыкладам у штодзенпай рабоце.

Ф. П. СНЕГАЎ,
старшыня полацкага райвыканкома.

Клімент Ефрэмавіч Варашылаў і Сергей Міронавіч Кіраў.
Фотакампазіцыя Ф. Жукава.

ПАМЯЦЬ ВЕЧНАЯ ТАБЕ

(Беларуская народная песня)

Правадыр і друг народа,
Ён упаў у пвеце сіл.
Налящела непагода,
Зажурыўся небасхіл.
Ад крывавых рук зладзея
Ён загінуў за народ.
Яго імя ярка рдзее,
Будзе жыці з года ў год!

Гэй, шуміце лес і поле
Каласамі і лісцём,
Не даруем мы ніколі,
Ўсіх паноў мы пераб'ём.
Усё далей сцяг чырвоны
Мы нясем у барацьбе.
Спі спакойна, наш Міроныч,
Памяць вечная табе.

(Запісана ў Сенненскім раёне).

У КОЖНАЙ ЮРЦЕ СЭРЦА КІРАВА ЖЫВЕ

(Казахская народная песня)

О, Кіраў, жыве ў кожнай юрце ў нас
Вялікае сэрца тваё.
Ты сэрцам сваім і сваёю душой
Багаты на цэлы век.
Ты ў юрты далёкія к нам прышоў.
Як просты зусім чалавек.

О, Кіраў, жыве ў кожнай юрце у нас
Вялікае сэрца тваё.
Ты з любасцю песціў ўсіх нашых
дзяцей,
Ты нам працярэбліваў шлях.
Ліюцца гарачыя слёзы з вачэй,
Гарачае помста ў грудзях...

ЗАБІЛІ ТАВАРЫША КІРАВА

(Удмурцкая песня-плач)

Ой было гэта ў вялікім-горадзе,
Альбо гэта ў малым было горадзе?
— У вялікім у горадзе ворагі
Забілі таварыша Кірава.
У грудзі страляць пабаяліся,
Вачэй яго ясных спужаліся;
У спіну, пахаваўшыся, ўжалілі
Атручанай куляй, змяінаю.

Заірдзелася ў сэрцы у кожнага
Да забойцаў нянавісці полымя.
Нагрэтыя гэтай нянавісцю
Мы сталі жалезам распаленым.
Раць вялікая наша паднялася —
Выкарчоўваць змяіныя норы,
Выпальваць змяіныя сцежкі,
Знішчожваць змяінае семя...

У НОЧ ВЯЛІКАЕ ЖАЛОБЫ

(Ненецкая народная песня)

Ў ноч вялікае жалобы
Ў тундры зоркі не гараць.
Ў ноч вялікае жалобы
Толькі радыё чуваць.
І бягуць па тундры цені,
Гнеў распалены расце.
Стынуць быстрыя алені
Каля чума ў цемнаце.

Ўсіх аленяў з тундры белай
Я пагнаў-бы для таго,
Каб схапіць рукою смелай
Руку ворага свайго.
Ў ноч вялікае жалобы
Гора шмат, а мала слоў.
Ў ноч вялікае жалобы
Ненцы плачуць ля кастроў.

КІРАЎ ЖЫВЕ Ў СЭРЦАХ МІЛЬЁНАЎ

(Успаміны дэлегаткі ад беларускага народа на пахаванні С. М. Кірава)

Вялікі дом Саюзаў. Ідзе бесперапынны паток тысяч людзей. Праходзячы паўз труны, я не вытрымала, буйныя кроплі слёз пацяклі з вачэй. Я палажыла ад імя беларускага народа вянок каля труны дарагога чалавека, правадыра, любімага Міроныча. Ён ляжаў быццам жывы. Колькі ласкі і любві было ў гэтага чалавека да працоўных!..

Не хацелася верыць, што тав. Кіраў ужо больш не ўстане, што мы ўжо не пачуем яго баявога, заклікаючага голасу.

Дзень і ноч ішоў народ — рабочыя, сяляне, чырвонаармейцы, піонеры. Ва ўсіх сур'ёзныя твары, адчуваліся іх глыбокія перажыванні. У дзень пахавання ўся Масква ішла за урнай з прахам любімага друга і таварыша, палкага трыбуна рэволюцыі.

Ехала я дамоў з адным імкненнем — яшчэ лепш працаваць. Ніякай разгубленасці не павінна быць у нашых радах. З якой велізарнай увагай слухалі работніцы мой расказ аб пахаванні таварыша Кірава! Я заклікала работніц не падаць духам, больш пільна сачыць за малейшымі праіскамі ворага, берагчы жыццё сваіх правадыроў.

Прайшлі тры годы як трацкісцка-зіноўеўская падаль пазбавіла жыцця ўсімі любімага Сергея Міронавіча. Але памяць аб тав. Кіраву жыве ў сэрцах мільёнаў.

Адзначаючы з смуткам на сэрцы трэцюю гадавіну забойства тав. Кірава, мы павінны яшчэ вышэй узняць рэволюцыйную пільнасць, дапамагчы нашай партыі да канца выкарчаваць усіх ворагаў і ліквідаваць вынікі іх шкодніцтва.

12 снежня мы ўсе, як адзін, з'явімся на свае выбарчыя ўчасткі і выбярэм у Вярхоўны Совет СССР лепшых сыноў і дачок соцыялістычнай радзімы, якія аддадуць усё сваё жыццё за справу, за якую змагаўся разам з усім народам Сергей Міронавіч, за справу комунізма.

Ірына Ульянаўна ТРЫМАЙЛАВА,
прыёмшчыца барысаўскай запалкавай фабрыкі імя Кірава, член ЦВК БССР.

ПРАЦАВАЦЬ ТАК, ЯК КІРАЎ

Памятаю, з якой радасцю сустрэлі рабочыя, служачыя і інжынерна-тэхнічныя работнікі нашага завода паведамленне аб задавальненні ўрадам нашай просьбы — прысвоіць заводу ганаровае імя С. М. Кірава, бязмежна адданага партыі Леніна — Сталіна, выдатнага трыбуна соцыялістычнай рэволюцыі, бязлітаснага да ўсіх і ўсякіх ворагаў совецкага народа.

Усёй сваёй практычнай работай Сергей Міронавіч арганізоўваў і заваёўваў адну перамогу за другой. Ён бязлітасна граміў трацкістаў, зіноўеўцаў, бухарынцаў і рыкаўцаў — гэтых япона-германа-польскіх шпіёнаў, заклятых ворагаў совецкага народа.

За ўсё гэта Сергея Міронавіча моцна любілі працоўныя краіны Советаў і ненавідзелі здраднікі соцыялістычнай радзімы, гэтыя паўзучыя гадзюкі.

Рабочы нашага завода токар-стахановец механічнага цэха тав. Лапін быў накіраван намі ў Маскву для ўдзелу ў пахаванні Сергея Міронавіча Кірава. Вярнуўшыся, ён расказваў нам аб найвялікшай любві ўсіх працоўных да свайго палкага трыбуна. Дзеці, дарослыя і старыя чырвонай сталіцы, прадстаўнікі ўсіх народаў вялікага Совецкага Саюза, на працягу некалькіх дзён бясконцым патокам ішлі ля труны Сергея Міронавіча. Усе яны дэманстравалі сваю любоў да тав. Кірава, сваё абурэнне і нянавісць да ворагаў совецкага народа, якія абарвалі дарагое жыццё Міроныча, дэманстравалі сваю адданасць партыі Леніна—Сталіна.

Нядаўна на нашым заводзе пабудаваны вялікі помнік Сергею Міронавічу Кіраву. Рабочыя паставілі яго для таго, каб увекавечыць памяць бясстрашнага героя, большэвіка-рэволюцыянера, каб, гледзячы на вобраз любімага чалавека, ні на адну хвіліну не забываць аб капіталістычным абкружэнні, аб падрыўной рабоце трацкісцка-бухарынскіх шпіёнаў у нашай краіне і адточваць палітычнае чуццё, узнімаць рэволюцыйную пільнасць на ўсіх участках работы.

Жыццё і дзейнасць тав. Кірава вучаць нас, як трэба працаваць на карысць соцыялістычнай радзімы, не шкадуючы сваіх сіл, а калі патрэбна, то і жыцця. Будзем працаваць так, як працаваў тав. Кіраў

Л. М. СІЎЧУК,
стахановец кавальскага цэха мінскага завода імя Кірава.

РОДНЫ ЧАЛАВЕК І ДРУГ

Імя Сергея Міронавіча Кірава блізка кожнаму рабочаму нашай краіны. Усё сваё кіпучае жыццё большэвіка Сергей Міронавіч аддаў на тое, каб зрабіць жыццё працоўных радасным і шчаслівым. Кожнаму рабочаму, кожнаму працоўнаму Міроныч быў родным чалавекам і блізкім другам. Мы ніколі не забудзем вобраз чалавека, які ішоў разам з Вялікім Сталіным.

Сергей Міронавіч умеў ненавідзець ворагаў соцыялістычнай радзімы. Гэтай нянавісці да ланцужных сабак фашызма мы вучымся ў яго. Клянемся, што яшчэ вышэй узнімем рэволюцыйную пільнасць і выганім ворагаў працоўнага народа з усіх шчылін, куды-б яны ні прабраліся.

Кіраў жыў і змагаўся за шчасце працоўных. З кожным годам усё лепш і радасней жыць і як шкада, што няма сярод нас Сергея Міронавіча, які так многа аддаў, каб пабудаваць нам гэтае жыццё.

Мы, рабочыя гомельскага станкабудаўнічага завода імя Кірава, ганарымся тым, што наш завод носіць імя палкага трыбуна рэволюцыі — імя тав. Кірава. Я, як рабочы гэтага завода, абавязваюся яшчэ лепш і з большай адданасцю працаваць на карысць сваёй квітнеючай радзімы. Я выконваю зараз план на 200 проц., але буду працаваць яшчэ лепш. У нашай брыгадзе з 21 рабочага 18 стаханаўцаў. Змагаемся зараз за суцэльны стаханаўскі цэх, і гэтым ушануем светлую памяць нашага дарагога Сергея Міронавіча Кірава.

ТКАЧ ІОСІФ МАЙСЕЕВІЧ,
стахановец кавальскага цэха гомельскага станкабудаўнічага завода імя Кірава.

КІРАЎ

Тры годы назад—1 снежня 1934 года—прэзрэнная зграя фашысцкіх гіен—трацкісцка-зіноўеўскія бандыты забілі Кірава. Выконваючы заданні фашысцкіх разведак, трацкісцка-бухарынская зграя шпіёнаў і шкоднікаў вырвала з дружнай сям'і совецкага народа бясконца блізкага мільёнам працоўных Сергея Міронавіча Кірава — выдатнага большэвіка, віднейшага дзеяча комуністычнай партыі, бліжэйшага вучня, саратніка і друга Вялікага Сталіна.

Абарвалася жыццё чалавека, які ўсяго сябе аддаў справе рабочага класа, справе комунізма, справе вызвалення чалавецтва. Перастала біцца благароднае сэрца мужнага барацьбіта, агністага трыбуна рэволюцыі, любімца народа.

У пісьме членаў ЦК ВКП(б) па поваду смерці Кірава збмалёван гераічны шлях Сергея Міронавіча:

«Ты быў заўсёды з намі ў годы цяжкіх баёў за перамогу соцыялізма ў нашай краіне, ты быў з намі заўсёды ў годы хістанняў і цяжкасцей унутры нашай партыі, ты перажыў з намі ўсе цяжкасці апошніх год, і мы страцілі цябе ў момант, калі наша краіна дасягнула вялікіх перамог. Ва ўсёй гэтай барацьбе, ва ўсіх нашых дасягненнях многа тваёй долі, многа тваёй энергіі, сілы і гарачай любві да справы комунізма».

Народ горача любіў Кірава, які ўмеў знаходзіць яркія, праўдзівыя словы, блізкія і зразумелыя ўсім працоўным. У адным з апошніх сваіх выступленняў Сергей Міронавіч гаварыў:

«...Мы тут, на шостай частцы зямной сушы, бачым, як з дня на дзень, з гадзіны на гадзіну куецца новае, соцыялістычнае грамадства, будуецца сапраўды магутнае жыццё працоўных, і трэба быць сляпым, каб не бачыць, як зараз **увесь земны шар раскалоўся на два гіганцкія, але няроўныя паўшар'і: на адным ноч, змрок і запусценне і мёртвае слова — смерць, на другім — жыццё, работа і творчасць і пераможнае слова — наперад, да новага жыцця. І, таварышы, няма людзей шчаслівей за тых, якія называюцца большэвікамі. На гэтым паўшар'і мы з вамі нясем наперад гэты пераможны сцяг, і мы безумоўна пераможам, калі будзем верны заветам Леніна, калі будзем следаваць указанням нашага любімага Сталіна».**

Здрадніцкая рука пазбавіла Кірава магчымасці ўбачыць велічны будынак соцыялістычнага грамадства, які ўжо пабудаван. Грандыёзныя перамогі соцыялізма назаўсёды адлюстраваны зараз у вялікай Сталінскай Канстытуцыі.

Рост соцыялізма выклікае шалёную злабу класавых ворагаў. Буржуазія, у асаблівасці яе самыя агалцелыя прадстаўнікі — фашысцкія шакалы ні перад чым не спыняюцца, каб шкодзіць справе соцыялізма ў СССР. Яны засылаюць шпіёнаў і шкоднікаў у нашу краіну, ставячы мэтай ператварыць нашу радзіму ў калонію імперыялізма і наш народ — у рабоў. У асобе прэзрэнных, праклятых народам трацкісцка-бухарынскіх нягоднікаў фашысты знайшлі сабе ўслужных лёкаеў для арганізацыі шпіянажу, шкодніцтва, дыверсій, забойстваў.

У славу сваіх фашысцкіх гаспадароў трацкісцка-бухарынская сволач ідзе на ўсякія подласці, на ўсякія злачынствы, намагаючыся аддаць нашы фабрыкі і заводы капіталістам, а землі — памешчыкам. Забойства Кірава было састаўной часткай злачыннага плана рэстаўрацыі капіталізма ў СССР.

Забойствам Кірава фашысцкія бандыты і шпіёны мелі на мэце ўнесці замяшанне і перапалох у рады большэвіцкай партыі, у рады совецкага народа. Не выйшла! Ворагі пралічыліся! Народы СССР яшчэ цясней згуртаваліся вакол большэвіцкай партыі, вакол свайго любімага правадыра і настаўніка таварыша Сталіна.

Подлае забойства выклікала буру абурэння па ўсёй краіне. Раздавіць гадзіну, сцерці з твару зямлі здраднікаў — такі быў аднадушны голас працоўных. Карны меч пролетарскай дыктатуры апусціўся на галавы фашысцкай зграі шпіёнаў і забойцаў. Аднак ворагі яшчэ не склалі зброі. Рэшткі разгромленай трацкісцка-бухарынскай банды прабуюць дзейнічаць. Патрэбна высокая рэволюцыйная пільнасць, каб знішчыць іх усіх да аднаго.

Верны сын сваёй партыі, паслядоўны вучань таварыша Сталіна, Сергей Міронавіч нястомна вучыў працоўных рэволюцыйнай пільнасці, бесперастанку напамінаў аб подлай рабоце ворагаў.

«Мы павінны быць, — гаварыў таварыш Кіраў, — асабліва бязлітаснымі да трацкізма, які стаў перадавым атрадам буржуазнай контррэволюцыі, які дае ёй ідэйна-палітычную, тактычную і арганізацыйную зброю ў барацьбе супроць перамагаючага соцыялізма».

У Кірава словы ніколі не разыходзіліся з справай. Кіраў граміў меншавікоў і да 1917 года, граміў і выкрываў іх у 1917 годзе і ў наступныя годы. Кіраў граміў у Баку трацкістаў і буржуазных нацыяналістаў, а пазней, у Ленінградзе, бязлітасна выкрываў зіноўеўцаў, трацкістаў, правых.

Народ пяшчотна і горача любіў свайго Міроныча, які быў бязлітасным да ворагаў і ўсё сваё жыццё — да апошняга ўздыху—стаяў на варце інтарэсаў большэвіцкай партыі, інтарэсаў радзімы. Усё жыццё Кірава ёсць узор рэволюцыйнай мужнасці і бясстрашнасці.

Таварыш Кіраў быў сынам галечы. Бязрадаснае дзяцінства парадзіла ў ім пачуццё пратэсту супроць свету эксплаататараў.

З юнацкіх год таварыш Кіраў назаўсёды звязаў свой лёс з соцыялістычнай рэволюцыяй. Палітычныя ссыльныя ў Уржуме былі яго першымі настаўнікамі. Пракламацыі былі яго першым дапаможнікам пры вывучэнні азбукі рэволюцыі.

Кіраў быў мужным байцом большэвіцкай партыі, арганізатарам барацьбы рабочага класа супроць ненавіснага рэжыма самаўладдзяржаўя, супроць капіталістаў і памешчыкаў. Кіраў заўсёды быў верным саратнікам Леніна і Сталіна.

У 1905 годзе ў далёкай Сібіры ён узбройваў рабочых, вучыў іх самаадданай барацьбе за вялікія мэты соцыялізма. Ні турмы, ні праследванні, ні цяжар падполля не маглі зламаць Кірава. Крывавыя рэпрэсіі царызма яшчэ больш загартавалі ў ім волю да барацьбы, мужнасць і адвагу. Царская паліцыя не раз арыштоўвала Кірава. Але ён ніколі не спыняў рэволюцыйнай дзейнасці.

1917 год. Кіраў у Уладзікаўказе. Выключная гібкасць, уменне ўлічваць усю складанасць міжнацыянальнага і класавага пераплёту на Тэраку, найвялікшая настойлівасць у спалучэнні з выдатнымі арганізатарскімі і аратарскімі здольнасцямі стварылі таварышу Кіраву бясспрэчны аўтарытэт. Кіраву з нязначнай групай большэвікоў удаецца ізаляваць згоднікаў і да гераічных дзён Вялікага Кастрычніка заваяваць большасць Уладзікаўказскага совета. Кіраў едзе ў Петраград на Другі Ўсерасійскі З'езд Советаў і прымае ўдзел у Кастрычніцкім узброеным паўстанні.

Мужны салдат рэволюцыі, Сергей Міронавіч ва ўсёй паўнаце праявіў сябе ў цяжкія і напружаныя годы грамадзянскай вайны. Кірава адразу спазнала краіна, як аднаго з таленавіцейшых палкаводцаў рабочага класа.

Асабістая храбрасць Сергея Міронавіча, яго бяспрыкладныя доблесць і адвага пры абароне Астрахані, разгроме і праследванні белагвардзейцаў і інтэрвентаў выклікалі да Кірава самыя гарачыя сімпатыі мас.

Абаронай Астрахані Кіраў кіраваў у выключна цяжкай абстаноўцы, пры недахваце харчоў і ваенных прыпасаў, пры контррэволюцыйных хваляваннях у тылу.

Дзенікін і Калчак прабавалі з'яднацца. Для гэтага ім трэба было пакарыць Царыцын і Астрахань. Іуда Троцкі сваімі злачыннымі дзеяннямі ўсякімі шляхамі ішоў белагвардзейцам насустрач: у мэтах «выраўнівання фронта» ён прапанаваў Чырвонай Арміі ачысціць Астрахань. Але Троцкі сутыкнуўся з жалезнаю ўпартасцю Кірава. Член Рэвваенсовета XI арміі, таварыш Кіраў пратэставаў супроць здрадніцкай тактыкі Троцкага. **«...Пакуль у Астраханскім краі ёсць хоць адзін комуніст, вусце ракі Волгі было, ёсць і будзе совецкім»,** — гаварыў Кіраў. Ленін ухваліў пазіцыю Кірава і даў дырэктыву — абараняць Астрахань да канца.

Пасля разгрому белагвардзейшчыны мы бачым таварыша Кірава на пасту кіраўніка большэвікоў Азербайджана, — ён разам з Серго Орджанікідзе арганізуе совецкую ўладу ў Закаўказзі. Бакінскія нафтавыя промыслы — адзін з самых баявых участкаў народнай гаспадаркі. Кіраў, у сапраўдным сэнсе гэтага слова, адрадзіў, аднавіў разбураную нафтавую гаспадарку Баку.

Пасля XIV з'езда партыя ўсклала на таварыша Кірава найадказную задачу — узначаліць Ленінградскую арганізацыю і ачысціць яе ад зіноўеўскай зграі. У Ленінградзе патрэбна была моцная, рашучая, верная рука, і партыя паслала туды Кірава. Дзякуючы сваёй выключнай празорлівасці і непрымірымасці да ворагаў Кіраў здолеў разграміць зіноўеўска-трацкісцкае смярдзючае гняздо ў Ленінградзе. Кіраў быў у перадавых шэрагах барацьбітоў за генеральную лінію партыі і тады, калі партыя граміла кулацкую агентуру — подлых здраднікаў Рыкава, Бухарына і іх спадручных.

Выкрываючы ныцікаў, малавераў, ворагаў, Кіраў акрыляў масы сваёй нязломнай і беззаветнай верай у канчатковую перамогу соцыялізма ў нашай краіне.

Кіраў быў першакласным майстрам соцыялістычнага будаўніцтва. Ён быў адным з віднейшых праваднікоў сталінскага плана індустрыялізацыі краіны і калектывізацыі сельскай гаспадаркі. Кірава можна было бачыць у цэхах ленінградскіх заводаў, у лабараторыях навуковых інстытутаў, на закладцы і будаўніцтве новых электрастанцый і апатытавых руднікоў, на вопытных палях, у калгасах і ў соўгасах. Новыя тыпы машын, новыя заводы і фабрыкі, многія навуковыя адкрыцці, новы горад у Запаляр'і, пшаніца на далёкай Поўначы, Беламорска-Балтыйскі канал, — усё гэта і многае іншае, ператварыўшае твар Ленінграда, Карэліі, Запаляр'я, звязана з іменем Сергея Міронавіча. Чалавек невычэрпальнай энергіі, велізарнай пытлівасці і арганізатарскага таленту, Кіраў быў дзяржаўным дзеячом буйнага маштаба.

Верны сын партыі, Кіраў няспынна выхоўваў масы ў традыцыях большэвізма. Яго вогненае слова ідэйна ўзбагачала, гартавала большэвіцкія кадры.

Кіраў гаварыў:

«Справа наша, таварышы, непераможная не толькі таму, што ў нас вялікая армія будаўнікоў, але і таму, што мы будуем па плану такога архітэктара, які не саб'ецца з правільнай гістарычнай дарогі, — наш архітэктар — гэта наша непераможная большэвіцкая партыя, узброеная ленінізмам».

«Наперадзе, таварышы, стаяць гіганцкія задачы перад нашай партыяй; многае мы, таварышы, вырашылі, але яшчэ многае нам трэба вырашыць. Усё аб'ектыўнае для далейшай паспяховай соцыялістычнай будоўлі мы маем.

Неабходна клапаціцца аб асноўным, — аб тым, каб наша вялікая двухмільённая маналітная ленінская партыя была сапраўды скалой, аб якую павінны разбівацца галовы ўсіх хто стане ўпоперак дарогі пераможна растучаму соцыялізму».

Усе выступленні Кірава былі прасякнуты найглыбейшай верай у сілу і непераможнасць калектыва, бязмежнай любоўю і адданасцю да партыі, да яе правадыра таварыша Сталіна.

«Цяжка ўявіць сабе фігуру гэтага гіганта, якім з'яўляецца Сталін. **За апошнія годы, з таго часу, калі мы працуем без Леніна, мы не ведаем ні аднаго павароту ў нашай рабоце, ні аднаго колькі-небудзь буйнага пачынання, лозунга, напрамку ў нашай палітыцы, аўтарам якога быў-бы не таварыш Сталін, а хто-небудзь іншы. Уся асноўная работа — гэта павінна ведаць партыя — адбываецца па ўказаннях, па ініцыятыве і пад кіраўніцтвам таварыша Сталіна.** Самыя вялікія пытанні міжнароднай палітыкі вырашаюцца па яго ўказанню, і не толькі гэтыя вялікія пытанні, але і, здавалася-б, трэцеступенныя і нават дзесяціступенныя пытанні цікавяць яго, калі яны датычаць рабочых, сялян і ўсіх працоўных нашай краіны».

У адной з натхнёных прамоў Кіраў сказаў так:

«Таварышы, шмат стагоддзяў таму назад вялікі матэматык марыў знайсці кропку апоры, для таго, каб, апіраючыся на яе, пазярнуць земны шар. Прайшлі стагоддзі, і гэтая апора не толькі знойдзена, яна створана нашымі рукамі. **Не пройдзе многа год, калі мы з вамі, апіраючыся на заваёвы соцыялізма ў нашай Совецкай краіне, абодва земныя паўшар'і павернем на шлях комунізма».**

Так, апора, каб павярнуць свет, знойдзена і створана, гэтая апора, як гранітная скала, высіцца ў бушуючым моры капіталізма. Рычаг сусветнай гісторыі знаходзіцца ў надзейных і верных руках, у руках партыі комуністаў і яе вялікага правадыра таварыша Сталіна.

А. АЗІЗЯН.

ПЕРАДВЫБАРЧЫ МІТЫНГ У ФАНІПАЛІ. 28 лістапада ў Фаніпалі адбыўся перадвыбарчы мітынг працоўных Фаніпальскага, Байдацкага і Грычанскага сельсоветаў Менскай сельскай выбарчай акругі. На мітынгу прысутнічала звыш 1000 чалавек. Спатканыя дружнымі апладысментамі на мітынгу выступілі з прамовамі кандыдаты ў дэпутаты Вярхоўнага Совета СССР тт. А. М. Абрамаў і І. Т. Значонак.
Фото С. Грына.

МЕНСКАЯ ГАРАДСКАЯ ВЫБАРЧАЯ АКРУГА

Будзем галасаваць за кандыдата ў дэпутаты Совета Саюза таварыша К. Е. ВАРАШЫЛАВА і за кандыдата ў дэпутаты Совета Нацыянальнасцей таварыша В. Г. ВАНЕЕВА

ПЕРАДВЫБАРЧЫ СХОД 44-га ВЫБАРЧАГА ЎЧАСТКА

Днямі ў клубе імя Варашылава адбыўся сход выбаршчыкаў 44 выбарчага ўчастка Менскай гарадской выбарчай акругі. На сходзе прысутнічала каля 400 чалавек.

Даклад аб жыцці і дзейнасці кандыдата ў дэпутаты Совета Саюза Вярхоўнага Совета СССР, жалезнага наркома абароны, першага маршала Совецкага Саюза, любімца беларускага народа Клімента Ефрэмавіча Варашылава зрабіў тав. Рудзіцкі. Бурнымі апладысментамі і воклічамі прывітанняў у гонар вялікага правадыра народаў таварыша Сталіна і яго вернага саратніка таварыша Варашылава не раз перарываўся даклад.

На сходзе выступіў спатканы дружнымі апладысментамі кандыдат у дэпутаты Совета Нацыянальнасцей Вярхоўнага Совета СССР, выконваючы абавязкі старшыні Менскага горсовета Владзімір Грыгор'евіч Ванееў.

ПРАМОВА В. Г. ВАНЕЕВА

Таварышы! Перш за ўсё дазвольце перадаць вам вялікую падзяку за аказаны мне гонар і давер'е — за выстаўленне маёй кандыдатуры ў дэпутаты Совета Нацыянальнасцей ад Менскай гарадской выбарчай акругі. **(Апладысменты).**

Аказаным мне гонарам і давер'ем я абавязаны ўсяму совецкаму народу, нашай комуністычнай партыі і таму, хто аддае ўсё сваё жыццё за справу ўсіх працоўных, — нашаму вялікаму і ўсімі любімаму Іосіфу Вісарыёнавічу Сталіну. **(Бурная авацыя, воклічы: «Няхай жыве наш вялікі правадыр і настаўнік таварыш Сталін!». Усе, стоячы, вітаюць любімага правадыра).**

Таварышы! На адной шостай частцы зямнага шара рабочы клас і ўсе працоўныя нашай вялікай краіны, пад кіраўніцтвам партыі Леніна—Сталіна, пад кіраўніцтвам нашага мудрага правадыра вялікага Сталіна з дня на дзень крапатлівай, упартай і гіганцкай работай будуюць сваё шчаслівае і раднасае жыццё.

Наша краіна за 20 год ператварылася з старой царска-жандарскай, жабрацкай і цёмнай Расіі ў самую перадавую, у самую магутную і ў самую культурную краіну ў свеце.

Мы стварылі магутную соцыялістычную прамысловасць. Мы стварылі буйнейшую ў свеце механізаваную соцыялістычную сельскую гаспадарку. На нашых соцыялістычных палях працуюць сотні тысяч выдатных трактароў і камбайнаў. У нас няма бяспраўнай, бескультурнай і жабрацкай вёскі. У нас ёсць культурная, заможная калгасная вёска. Мы паспяхова ажыццяўляем ленінскі план электрыфікацыі краіны. Лямпка Ільіча ў калгаснай вёсцы стала не марай, а рэальнай сапраўднасцю.

У нас няма больш памешчыкаў і капіталістаў, у нас няма эксплаататараў і эксплаатуемых, у нас няма прыгнятальнікаў і прыгнечаных. У нас няма больш беспрацоўя, галечы і бяспраўя.

Гіганцка вырасла наша прамысловасць, наша сельская гаспадарка, расцвіла наша культура. Усе каштоўнасці, усе дасягненні, усе багацці ў нашай краіне належаць **усяму** нашаму вялікаму працоўнаму народу.

Таварышы! Сапраўды ў нас ёсць што абараняць, у нас ёсць чым абараняць, у нас ёсць каму абараняць нашу слаўную соцыялістычную радзіму.

Гіганцка вырасла наша краіна за 20 год. І ўсё гэта—рэзультат правільнай палітыкі партыі Леніна—Сталіна **(бурныя апладысменты)**, усе гэтыя перамогі—рэзультат самаадданай барацьбы рабочага класа. Пад кіраўніцтвам нашай партыі велізарныя масы перадавых — беспартыйных — рабочых і сялян змагаюцца за шчасце ўсяго працоўнага народа.

Агідная кучка шпіёнаў і здраднікаў—трацкісты, бухарынцы, рыкаўцы—жадалі павярнуць кола гісторыі назад, але наша партыя іх выкрыла і бязлітасна разграміла.

Хіба не ясна зараз усяму свету, што наша партыя выканала волю ўсяго совецкага народа, калі яна бязлітасна разграміла ўсю гэтую агалцелую банду японанямецкіх шпіёнаў?!

За нашай партыяй, таварышы, магутнаю сцяной стаіць увесь народ, моцна згуртаваны вакол сталінскага Цэнтральнага Камітэта і совецкага Урада, вакол любімага правадыра народаў вялікага Сталіна. **(Бурная авацыя, воклічы прывітанняў у гонар таварыша Сталіна).** Гэта вельмі добра выказаў у сваім нядаўнім дакладзе таварыш Молатаў, калі ён сказаў аб маральным і палітычным адзінстве ўсяго нашага народа.

Вернасць нашай партыі, вернасць справе Леніна—Сталіна ёсць абавязковая ўмова давер'я народа да кожнага кіраўніка, гэта датычыць і да кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Совета СССР.

Каб заваяваць давер'е працоўных, трэба быць верным салдатам нашай партыі, трэба чэсна служыць нашай радзіме.

Наша краіна мае мільёны верных салдат партыі Леніна—Сталіна, якія, не шкадуючы сваіх сіл, працы, а калі патрэбна — і жыцця, працуюць на карысць першай у свеце краіны соцыялізма.

На аснове Сталінскай Канстытуцыі комуністычная партыя, разам з усім многамільённым народам Совецкага Саюза, рыхтуецца да слаўнай даты—12 снежня—да дня выбараў у Вярхоўны Совет СССР.

Таварышы! Усе гэтыя дасягненні не лёгка нам даліся. Яны патрабавалі ад нас вялікіх сродкаў, яны суправаджаліся вялікімі цяжкасцямі, цяжкасцямі росту і перамог. Яны патрабавалі ад нас многіх і многіх жыццяў лепшых людзей нашай радзімы, памяць аб якіх назаўсёды захаваецца ў сэрцах усіх працоўных Совецкага Саюза.

Таварышы! Мы ні на хвіліну не павінны забываць указанняў таварыша Сталіна аб капіталістычным абкружэнні Совецкага Саюза. Зараз, калі вораг узбройваецца да зубоў, калі фашысты рыскаюць ля нашых совецкіх граніц, задачай усіх нас з'яўляецца — яшчэ вышэй узняць класавую пільнасць, яшчэ мацней згуртавацца вакол партыі Леніна—Сталіна, яшчэ больш мацаваць абароназдольнасць нашай краіны магутнасць нашай доблеснай Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі.

Таварышы! Два светы стаяць адзін супроць другога: свет квітнеючага соцыялізма і свет гніючага капіталізма. Наша партыя, усе працоўныя ўпэўнены ў тым, што ў прадстаячых схватках з ворагам, калі ён пасмее напасці на нас, мы канчаткова разгромім яго. Усе, хто стане на нашым шляху, будуць раздаўлены сілай нашай Чырвонай Арміі на чале з жалезным наркомам абароны, першым маршалам Совецкага Саюза, нашым кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Совета СССР—Кліментам Ефрэмавічам Варашылавым **(бурная авацыя)**, слаўнымі чэкістамі на чале са сталінскім наркомам Нікалаем Іванавічам Ежовым **(бурныя апладысменты)** і ўсім совецкім народам **(бурныя апладысменты).**

Тав. Ванееў расказвае сходу аб сваім жыццёвым шляху. Выбаршчыкі ўважліва слухаюць біяграфію свайго кандыдата.

— Я даю абяцанне, што і ў далейшым не пашкадую ні сваіх сіл, ні свайго жыцця за справу партыі Леніна—Сталіна і апраўдаю тое велізарнейшае давер'е, якое мне аказалі выбаршчыкі Менскай гарадской выбарчай акругі, вылучыўшы мяне кандыдатам у дэпутаты Совета Нацыянальнасцей Вярхоўнага Совета СССР. **(Апладысменты).**

Няхай жыве партыя Леніна—Сталіна! **(Бурныя апладысменты).**

Няхай жыве вялікі совецкі народ! **(Апладысменты).**

Няхай жыве наш родны і любімы таварыш Сталін! **(Бурныя апладысменты. Усе ўстаюць. Воклічы прывітанняў у гонар таварыша Сталіна. Бурная, доўга незмаўкаючая авацыя).**

ПРАМОВА Л. М. СЕЛЬДЗІНА

(Работнік Белкаапрамлессаюза)

Таварышы! Набліжаецца 12 снежня — дзень выбараў у Вярхоўны Совет Саюза ССР. Вышэйшы орган совецкай улады мы будзем выбіраць на аснове Сталінскай Канстытуцыі, якую даў нам найвялікшы геній чалавецтва, наш друг і настаўнік Вялікі Сталін. **(Апладысменты).**

Калі я ўдзельнічаў у перадвыбарчай акруговай нарадзе, мне проста не верылася, што мы заслужым вялікі гонар—галасаваць за таварыша Варашылава. Але нам, выбаршчыкам горада Менска, наша комуністычная партыя аказала вялікае давер'е — таварыш Варашылаў даў згоду балатыравацца ў дэпутаты Совета Саюза Вярхоўнага Совета СССР па Менскай гарадской выбарчай акрузе.

Тут знаходзяцца і моладзь і старыя. Старыя добра памятаюць 1905 год, калі крывавы Нікалай даў «свабоду». У Менску з турмы тады вызвалілі палітзняволеных. Вызвалілі для таго, каб іх расстраляць. Помнікамі гэтай трагедыі з'яўляюцца магілы расстраляных таварышоў. Гэтыя магілы знаходзяцца на тэрыторыі нашага 44 выбарчага ўчастка. Яны ўсім нам напамінаюць цяжкае мінулае.

Мы добра памятаем белапалякаў. Белапалякі спалілі лепшыя кварталы нашага горада, рабавалі нашы кватэры. Імі быў знішчан увесь запас дроў у Менску, і мы вымушаны былі высечы на дровы нашу Камароўскую рошчу.

Кожны з нас добра ведае, што белапольскія банды былі разгромлены Чырвонай Арміяй, якою кіравалі наш Сталін і наш Варашылаў. Таму мы аддадзім усе свае галасы за нашага друга, за лепшага вучня таварыша Сталіна Клімента Ефрэмавіча Варашылава! **(Апладысменты).**

Мне 59 год. Скончыў «хедэр» (яўрэйская рэлігійная пачатковая школа). Далей вучыцца не было магчымасці. А мае ўсе дзеці — два сыны і дзве дачкі — дзякуючы совецкай уладзе атрымалі вышэйшую адукацыю. Для нашых дзяцей пабудаваны выдатныя школы і вышэйшыя навучальныя ўстановы. Нашы дзеці могуць атрымаць любую спецыяльнасць.

Вырас наш горад Менск, не пазнаць яго. Прадпрыемствы, тэатры, школы, палацы ўпрыгожваюць яго. Мы маем добрыя больніцы, добра абсталяваныя радзільныя дамы, яслі. Усе працоўныя нашага горада, як і ўсёй нашай краіны, жывуць заможна і весела. **(Апладысменты).**

Ворагі народа хацелі падарваць нашае будаўніцтва. Але наш народ пад кіраўніцтвам таварыша Сталіна разграміў ворагаў і дабіўся найвялікшых поспехаў. Усе мы цвёрда ўпэўнены, што пад кіраўніцтвам мудрага Сталіна і яго лепшых саратнікаў даб'емся яшчэ большых перамог.

Мы ўсведамляем той вялікі гонар, які аказаў нам Клімент Ефрэмавіч Варашылаў. У дзень выбараў мы арганізавана і згуртавана прыдзем на выбарчы ўчастак, каб аддаць нашы галасы за дарагога і любімага нашага друга Клімента Ефрэмавіча Варашылава **(апладысменты)**, за стойкага большэвіка таварыша Ванеева **(апладысменты).**

Няхай жывуць наш вялікі Сталін і яго верны саратнік Клімент Ефрэмавіч Варашылаў! **(Бурныя апладысменты).**

—○—

ПА МЕНСКАЙ ВЫБАРЧАЙ АКРУЗЕ

Агітатары 66 выбарчага ўчастка тт. Валькевіч, Кацяшова і Пятроўская арганізавалі на кватэрах выбаршчыкаў калектыўнае слуханне даклада таварыша Сталіна на Надзвычайным VIII Усесаюзным З'ездзе Советаў, запісанага на пласцінках.

***

27 лістапада ў часе абедзенага перапынку агітбрыгада Сталінскага райкома партыі ў складзе 15 чалавек правяла гутаркі з рабочымі фабрыкі імя Крупскай аб падрыхтоўцы да выбараў у Вярхоўны Совет СССР. Пасля гутарак рабочым была паказана мастацкая самадзейнасць.

ВІЦЕБСКАЯ ГАРАДСКАЯ ВЫБАРЧАЯ АКРУГА

КАНДЫДАТ У ДЭПУТАТЫ СОВЕТА НАЦЫЯНАЛЬНАСЦЕЙ Аляксей Міхайлавіч ЛЯВІЦКІ

Сяло Барацінa, цяперашняга Сафонаўскага раёна, Тульскай вобласці, — радзіма тав. Лявіцкага. Тут ён нарадзіўся ў 1904 годзе ў сям'і служачага, тут ён рос, тут правёў ён першыя годы свайго дзяцінства.

Залатым гэтае дзяцінства ніяк не назавеш. Калі хлапчуку было адзінаццаць год, памёр бацька. Сродкаў да існавання ў сям'і не было ніякіх. І вось у 1918 годзе мы застаем хлапчука разам з яго малодшым братам у Белеўскім дзіцячым доме. Тройка старэйшых выхаванцаў — Фарманюк, Беляеў, Лявіцкі — галоўныя «гаспадары» і распарадчыкі дома. Яны працуюць на сельскай гаспадарцы — дом меў сваіх коней, працуюць у садзе. Яны ў цэнтры жыцця дзіцячага дома, яго верхаводы, застрэльшчыкі ўсіх пачынанняў, застрэльшчыкі комсамольскай арганізацыі.

Ідзе цяжкі дзевятнаццаты год. Чорныя хмары навіслі над совецкай зямлёй, адусюль падымаліся ворагі. Мамантаўская конніца прарывае чырвоны фронт, нашы часці адступаюць да Тулы, белыя ўзялі Орол. Горад Белеў на некаторы час становіцца прыгранічным горадам — да лініі агню сорак або пяцьдзесят кіламетраў.

У горадзе выключны ўздым. Працоўныя спешна мяняюць станкі на вінтоўкі, гераічна ўстаюць на абарону радзімы. Праходзяць спецыяльныя партыйныя і комсамольскія тыдні. Адзін за адным пайшлі на фронт атрады комунараў-партыйцаў. Дзіцячы дом гудзіць, як патрывожаны улей. Ажыўленыя галасы, гарачыя гутаркі, спрэчкі — трэба дапамагаць абароне маладой рэспублікі. Старэйшыя мараць аб чырвонаармейскіх шлемах, аб баявых вінтоўках — у самы раз біць раз'юшаных ворагаў рэволюцыі.

Усім дзіцячым домам пайшлі на гарадскі мітынг, прысвечаны комсамольскаму тыдню.

Гарачыя і простыя словы заклiку да пролетарскай моладзі. Запісваліся ў комсамол, і першым запісаўшымся быў Алёша Лявіцкі.

А тыдні праз два група запісаўшыхся пайшла ў Чырвоную Армію. Пайшлі ўсёй тройкай — Фарманюк, Беляеў, Лявіцкі. І выйшлі тут для нашых маладых патрыётаў вялікія спачатку «непрыемнасці». Аб іх расказвае тав. Лявіцкі.

— Не бяруць нас у армію, хоць ты што... Гэта мяне і Беляева.

— Вам яшчэ галубоў хіба ганяць ці ў бабкі гуляць — гэта яшчэ туды-сюды... Бач ты іх, знайшліся ваякі...—падсмейваліся над намі ў камісіі.

— Крыўда для нас неймаверная, кроўная, можна сказаць. Як-жа: Фарманюка бяруць, а нас не. Праўда, Фарманюку гадоў восемнаццаць, дзевятнаццаць, ён ужо і комуністам стаў, а нам яшчэ ўсяго па пятнаццаць... Што тут рабіць, што прыдумаць? Мы і так, і гэтак, пайшлі на ўсе хітрасці:

— Дзядзенькі, ды вы не глядзіце на годы, можа яны і няправільныя... Можа поп памыліўся, калі метрыку пісаў... Вы зірніце на рост, вы зірніце на ўсю камплекцыю, ну чым мы не чырвонаармейцы!

— А ростам мы не падкачалі, абодва былі рослыя хлопцы, адзін у адзін. Рост і выручыў. Прынялі!

— І толькі мы запісаліся — тут нам амуніцыю ўсю: шынель во-о, па самыя пяты, папахі сапраўдашнія, паясы — як след. Адных хіба ботаў не было, ды выручылі абмоткі і свае бацінкі.

— І можаце сабе ўявіць, з якім геройствам заявіліся мы на свой комсамольскі сход. А самае галоўнае — запелі «Інтэрнацыянал», а мы пад казырок бярэм, як самыя што ні на ёсць сапраўдашнія чырвонаармейцы...

Разам з усёй Чырвонай Арміяй неслі маладыя патрыёты ўсе цяжкасці вайны, цяжкасці суровых паходаў. Працавалі па сувязі, з палявымі тэлефонамі.

— Паслалі нас аднаго разу адшукаць абрыў проваду. Было гэта недалёка ад Перакопа, каля вёскі Аляксандраўкі. Справа была ў студзені 1920 года. Ішла галалёдзіца. Холад страшэнны, вецер пранізвае да касцей. Ідзем, уперамешку цягнем провад у руцэ, правяраем. І ў самы рашучы момант выпаў провад з рук. Шукалі мы яго, шукалі, поўзаючы па ільду, рукі адубелі, замерзлі, ніяк не знайсці... А тут адказны момант, самае наступленне... Ну, думаем, кепскія нашы справы... Але знайшлі. Злучылі, аднавілі сувязь. І што граха таіць, заплакаў я тут ад вялікай радасці — выканалі заданне як след!

Нашаму сувязісту было тады гадоў шаснаццаць...

Тав. Лявіцкі быў чырвонаармейцам каманды сувязі пры штабе 8-й дывізіі. Чырвонаармейцам прабыў амаль што ўсю службу ў Чырвонай Арміі. Спачатку быў на Паўднёвым фронце, а вясной 1920 года дывізія была перакінута ў распара-

джэнне Паўднёва-Заходняга фронта. Дывізія раней выступала супроць Дзенікіна, потым супроць Врангеля, а на Паўднёва-Заходнім фронце супроць белапалякаў. У пачатку 1921 года дывізія ваявала з Махно.

У верасні 1920 года тав. Лявіцкі ўступае ў рады партыі большэвікоў. Было гэта ў часе наступлення на белапалякаў, калі нашы часці ўступілі на тэрыторыю Галіцыі, пад мястэчкам Залачовым. Партыйная ячэйка дывізіёна сувязі спачатку крыху падумала: «Куды яго ў партыю, малады залужа...» Але прынялі адзінагалосна. Адным з рэкамендуючых быў Фарманюк.

Што кіравала тав. Лявіцкім пры ўступленні ў партыю? Гэта—жаданне быць у першых радах змагароў за рэволюцыю, жаданне актыўна дапамагаць ёй. Гэта — прыклады гераічнай барацьбы Чырвонай Арміі, легендарныя подвігі нашых байцоў, гарачая нянавісць да ворагаў.

— Памятаю, — расказвае тав. Лявіцкі, — з якім выключным зверствам і шалёнаю злосцю адносіліся белагвардзейскія банды да палонных. У часе адной аперацыі мы захапілі вёску і знайшлі там цэлыя горы з трупаў нашых таварышоў чырвонаармейцаў, трапіўшых у палон, трупаў сялян-падводчыкаў, якіх белыя загналі далёка ў тыл і зверска забілі іх і палонных чырвонаармейцаў. А колькі здзекаў і бяспрыкладных руйнаванняў неслі з сабою белапольскія войскі!..

— Вось гэта ўсё і накіравала мой шлях да слаўных радоў большэвіцкай партыі. Зразумела, што ў гэтай справе вялікую ролю адыграла і палітычная работа, якая праводзілася ў Чырвонай Арміі.

Гаворачы аб сваім свядомым партыйным жыцці ў Чырвонай Арміі, тав. Лявіцкі ўспамінае дыскусію аб профсаюзах.

— Не зусім яшчэ добра разбіраўся я тады ў важнейшых палітычных справах. Але памятаю: асноўным крытэрыем для мяне ў ацэнцы ўсёй дыскусіі было—а што-ж прапануе, што скажа таварыш Ленін? І пераважная большасць нас, комуністаў, пры абмеркаванні апублікаваных дакументаў па дыскусіі адкрыта і аднадушна выступілі за прапановы таварыша Леніна.

На ўсіх этапах барацьбы з заклятымі ворагамі народа, з трацкістамі, з бухарынцамі, са шкоднікамі, шпіёнамі і дыверсантамі тав. Лявіцкі быў верным і адданым сынам партыі, які заўсёды і ўсюды ахоўваў вялікі сцяг комунізма ад варожых пасягненняў.

У красавіку 1921 года тав. Лявіцкі дэмабілізаваўся з Чырвонай Арміі. Прыехаў у Белеў, працаваў інструктарам Укома, загадчыкам аддзела. У 1922 годзе — член бюро і загадчык аддзела Павятовага камітэта комсамола. Працаваў сакратаром парт'ячэйкі, загадваў аддзелам Епіфанскага Укома, працаваў старшынёй райвыканкома ў Сярэбраных Прудах. Гэта ўсё ў Тульскай губерні.

У 1928 і 1929 годзе — інструктар Тульскага акрвыканкома і намеснік загадчыка акрземаддзела. Потым працаваў у Маскоўскай вобласці: з 1930 па 1933 год — сакратаром Чэрнскага райкома партыі, з 1933 па 1937 год — сакратаром Сасоўскага райкома.

У гэты час Лазар Майсеевіч Кагановіч высунуў лозунг аб ператварэнні Маскоўскай вобласці «са спажываючай у выпрацоўваючую». І трэба сказаць, што Сасоўскі раён, якім кіраваў тав. Лявіцкі, быў паказальным раёнам ва ўсёй вобласці ў сэнсе практычнага правядзення ў жыццё гэтага лозунга.

У чэрвені 1937 года рашэннем Маскоўскага Абласнога Камітэта ВКП(б) тав. Лявіцкі быў прызначан загадчыкам Маскоўскага абласнога зямельнага ўпраўлення. У апошнія часы быў кандыдатам у члены пленума Маскоўскага абласнога камітэта партыі і потым членам пленума. З жніўня 1937 года рашэннем ЦК ВКП(б) пасланы на работу ў БССР, дзе і выбраны пленумам ЦК КП(б)Б выконваючым абавязкі другога сакратара ЦК.

Такі жыццёвы шлях тав. Лявіцкага, біяграфія якога неадлучна ад біяграфіі ўсёй нашай краіны, з ростам якой рос ён сам, вучыўся і выхоўваўся на яе дасягненнях і перамогах, на практыцы яе вялікага будаўніцтва. Рос у цеснай і непарыўнай сувязі з масамі, кіруючы імі і разам з тым вучачыся ў іх.

Тав. Лявіцкі працаваў амаль што ўвесь час на партыйнай рабоце. Ён успамінае цэлы рад эпізодаў, як вучыўся ён, малады комуніст, на практыцы класавай барацьбы, як вучыўся ў старых комуністаў, пераймаў вопыт іх работы.

— Пасля дэмабілізацыі з арміі ў 1921 годзе паслаў мяне Уком партыі праводзіць закон аб харчовым падатку ў Лучанскую воласць. Паехалі разам з тав. Новікавым, старым комуністам-чыгуначнікам. Кулакі аказалі ўпартае супраціўленне. Ты пра рэволюцыю гаворыш, а яны на «гвоздь» напіраюць, ты пра ворагаў совецкай дзяржавы, а яны табе пра мануфактуру. Біліся мы, біліся супроць кулацкай правакацыі і нарэшце мы разграмілі ворагаў. Мы — болей за ўсё Новікаў, я дапамагаў яму — разбілі кулацкі фронт, адваявалі ў кулакоў беднату і сераднякоў. Быў там млынар адзін, кулак з кулакоў. Раздзелалі яго пад арэх, паказалі сялянам, як ашукваў ён і іх, і дзяржаву.

Гарачы быў сход! У выніку яго беднякі і сераднякі пайшлі за намі, закон аб падатку быў праведзен у жыццё.

З выключнай любоўю гаворыць т. Лявіцкі пра Лазара Майсеевіча Кагановіча, пад непасрэдным кіраўніцтвам якога працаваў ён у Маскоўскай вобласці.

— Шмат чым я абавязан вернаму саратніку Іосіфа Вісарыёнавіча — Лазару Майсеевічу Кагановічу... І ўвесь свой вопыт, усе свае веды, набытыя пад яго слаўным кіраўніцтвам, я аддам на карысць працоўным, на справу Леніна—Сталіна.

— Тав. Лявіцкі, гаворачы аб разгроме ворагаў партыі і народа: трацкістаў, бухарынцаў, нацыянал-фашыстаў, шпіёнаў і ўсякай іншай нечысці, заклікае да яшчэ большай пільнасці, напамінае аб прыгранічным становішчы нашай рэспублікі, аб ролі БССР як баявога фарпоста вялікага Совецкага Саюза.

— Мы білі ворагаў, будзем біць, будзем выкурваць іх з любой шчыліны, куды-б яны ні залезлі. Наша агульная задача — быць пільнымі, да канца разграміць ворагаў і бязлітасна іх знішчаць.

— Працоўныя Беларусі вылучылі маю кандыдатуру ў Вярхоўны Совет. Гэта вялікі гонар і вялікае давер'е. І гэта давер'е я расцэньваю, як давер'е да нашай слаўнай і баявой комуністычнай партыі, як давер'е да вялікай справы Леніна — Сталіна, якой мы жывем, за якую змагаемся, за якую аддадзім усе нашы сілы і здольнасці, усё наша жыццё.

МІХАСЬ ЛЫНЬКОЎ.

АНГЛА-ФРАНЦУЗСКІЯ ПЕРАГАВОРЫ

ЛОНДАН, 28 лістапада. (БЕЛТА). Па паведамленню агенцтва Рэйтэр, прадстаячыя англа-французскія перагаворы разглядаюцца як падзея выключнай вялікай палітычнай важнасці. У высокааўтарытэтных колах, піша агенцтва, указваецца, што сустрэча англійскіх і французскіх міністраў не разглядаецца як повад для дэкларацыі адносна якіх-небудзь змен у карэнных пытаннях англійскай палітыкі. Ад французскіх міністраў таксама не патрабуецца, каб была ўнесена якая-небудзь змена ў палітыку Францыі.

У часе перагавораў, піша далей агенцтва, прадметам абмеркавання павінна стаць наступнае пытанне: ці можна што-небудзь зрабіць, каб наблізіць «ось Берлін—Рым» да франка-англійскіх адносін. Пры гэтым падкрэсліваецца, што ў гэтым выпадку не маюць намеру дабіцца збліжэння за кошт якой-небудзь пятай дзяржавы, або за кошт якой-небудзь другой групы дзяржаў.

Побач з гэтымі пытаннямі будзе таксама абмяркоўвацца і стварыўшаеся вельмі сур'ёзнае становішча на Далёкім Усходзе, у якім непасрэдна зацікаўлены як Англія, так і Францыя.

Мэта англійскага ўрада, заяўляе агенцтва, заключаецца ў тым, каб ажыццявіць усе свае мерапрыемствы ў цесным супрацоўніцтве з ЗША. Паслы Англіі, Францыі і ЗША прадпрынялі ўжо сумесна дэмарш у Токіо.

ЛОНДАН, 30 лістапада. (БЕЛТА). Па паведамленню агенцтва Рэйтэр, у пачатку англа-французскіх перагавораў, якія адбыліся ўчора раніцай, намеснік міністра замежных спраў лорд Галіфакс зрабіў даклад аб свайй паездцы ў Германію. Затым абмяркоўвалася каланіяльнае пытанне. Удзельнікі перагавораў згадзіліся, што гэтае пытанне патрабуе дадатковага вывучэння.

Затым абгаварвалася мяркуемая паездка міністра замежных спраў Францыі Дэльбоса ў краіны Цэнтральнай Еўропы. Перайшоўшы да абмеркавання становішча на Далёкім Усходзе, абедзве стараны знайшлі, што неабходны меры для забеспячэння іх інтарэсаў. Па іспанскаму пытанню было адзначана, што трэба і надалей прытрымлівацца палітыкі неўмяшання.

Абедзве стараны выказалі жаданне супрацоўнічаць з усімі краінамі, аднак яны сазнаюць, што да пачатку канкрэтных перагавораў неабходна вялікая падрыхтоўчая работа.

***

ЛОНДАН, 30 лістапада. (БЕЛТА). Па словах агенцтва Рэйтэр, французскі прэм'ер Шотан выказаў поўнае задаволенне па поваду ходу перагавораў.

— Я вельмі задаволен,—заявіў Шотан, — што па ўсіх пытаннях паміж абодвума ўрадамі выявілася поўная згода.

ГЕСТАПО — АРГАНІЗАТАР ФАШЫСЦКАЙ ЗМОВЫ ВА ФРАНЦЫІ

ПАРЫЖ, 29 лістапада. (БЕЛТА). У следстве па справе аб выкрыцці ва Францыі фашысцкай змовы наглядаецца некаторае заціішша. Гэта заціішша скарыстоўваецца французскай рэакцыяй і фашызмам для яраснай абароны арыштаваных герцога Поццо дэ Борго, генерала Дзюсеньера і інш. Наўрад ці выклікае сумненне тая акалічнасць, што крыклівымі выступленнямі ў карысць Дзюсеньера, рэкламаваннем мінулых ваенных «заслуг» генерала фашысцкія і рэакцыйныя колы імкнуцца ўздзейнічаць на следчыя ўлады з тым, каб замяць далейшае выкрыццё фашысцкіх змоўшчыкаў.

Зусім відавочна, што Дзюсеньер і іншыя арыштаваныя да гэтага часу асобы, якую-б сур'ёзную ролю ў змове яны ні адыгралі, усё-ж з'яўляюцца толькі выканаўцамі, а не галоўнымі арганізатарамі і натхніцелямі змовы.

Газеты паведамляюць, што следчым уладам удалося знайсці ключ шыфра, неабходны для таго, каб прачытаць рад дакументаў, із'ятых у свой час пры вобыску ў памяшканні касы камерцыйнага флота на вуліцы Праванс у Парыжы. Сярод із'ятых шыфраваных дакументаў ёсць між іншым спісы членаў арганізацыі, рыхтуючай фашысцкі пераварот у краіне.

Рад важных выкрыццяў, звязаных з фашысцкай змовай ва Францыі, публікуе орган кампартыі «Юманітэ». Газета ўказвае перш за ўсё, што знойдзеныя ў фашыстаў пры вобыску ў апошні час артылерыйскія снарады сведчаць, што змоўшчыкі мелі не толькі лёгкую зброю, але і артылерыйскія гарматы. Газета далей указвае, што зброя для змоўшчыкаў прыбывала з Германіі, Швейцарыі, Бельгіі, Італіі і іншых краін.

«Запасы кулямётаў, аўтаматычных рэвальвераў і ваеннага снаражэння, — піша газета, — прыбывалі з Італіі на востраў Корсіку, адкуль затым яны перакідваліся ў ваколіцы г. Кан (на поўдні Францыі). Каля Кан знаходзіцца патаемны склад зброі. З гэтага склада зброя перапраўлялася на аўтамабілях у Ліён, Марсель, Парыж і іншыя пункты».

«Юманітэ» выражае здзіўленне, чаму да гэтага часу не зроблен допыт рэнегата Дорыо. Газета лічыць неабходным высвятліць адносіны Дорыо з лідэрам іспанскіх мяцежнікаў генералам Франко, адносіны Дорыо з баронам фон Потэрсам, нядаўна ўцёкшым з Францыі, высветліць яго нядаўнія сустрэчы з пляменнікам фашысцкага дыпламата Рыбентропа, якія адбываліся ў Парыжы. «З гэтых допытаў, — прадаўжае «Юманітэ» — знайшліся-б, без усякага сумнення, іншыя доказы таго, што змова супроць Французскай рэспублікі арганізавана Гестапо».

НА ФРАНТАХ У ІСПАНІІ

МАДРЫДСКІ ФРОНТ

27 лістапада авіяцыя мяцежнікаў бамбардыравала Мадрыд.

За апошнія трое сутак фашысцкія самалёты бамбардыравалі дзевяць вёсак у раёне Мадрыда. Забіта 146 чалавек, ранена 370.

Самалёты мяцежнікаў раніцай 29 лістапада зноў бамбардыравалі Гвадалахару. Бомбы падалі на дамы, забіваючы дзяцей і жанчын. Фашысцкая авіяцыя бамбардыравала таксама вёскі Тарэхон дэ Ардос і Алкала дэ Энарэс на Валенсійскай дарозе.

У Гвадалахары ў рэзультаце бамбардыроўкі налічваецца больш 40 забітых.

Тры самалёты мяцежнікаў 29 лістапада зрабілі палёт над Мадрыдам. Рэспубліканскія зенітныя батарэі прымусілі іх вярнуцца на свае базы. Ні адна бомба не была скінута фашысцкімі лётчыкамі.

У поўдзень 28 лістапада мяцежнікі атакавалі пазіцыі рэспубліканцаў на поўдзень ад Таледа. Атака мяцежнікаў была адбіта агнём рэспубліканскіх кулямётаў і дзеяннямі дынамітчыкаў. Пасля трох паслядоўных атак мяцежнікі вымушаны былі вярнуцца на свае пазіцыі. Страты мяцежнікаў вельмі значныя.

ТАЙНАЯ ПАЕЗДКА ГЕРМАНСКАГА ВАЕННАГА МІНІСТРА Ў ІСПАНІЮ

ПАРЫЖ, 29 лістапада. (БЕЛТА). «Юманітэ» паведамляе: 3 тыдні таму назад германскі ваенны міністр генерал фон Бломберг зрабіў таямнічую паездку ў Іспанію. Бломберга суправаджалі вышэйшыя афіцэры германскага генеральнага штаба. У Іспаніі Бломберг сустрэўся з генералам Франко і сумесна з ім абследваў становішча войск, а таксама італа-германскія ўмацаванні на востраве Маёрка. Затым Бломберг адправіўся ў Іспанскае Марока, дзе абследваў ход фартыфікацыйных работ.

Ліцавы і зваротны бакі медалі з партрэтам С. М. Кірава і датамі яго нараджэння і смерці.
Работа манетнага двара ў Ленінградзе.

ВАЕННЫЯ ДЗЕЯННІ Ў КІТАІ

ШАНХАЙСКІ ФРОНТ

ШАНХАЙ, 29 лістапада. (БЕЛТА). Паводле кітайскіх паведамленняў, на паўднёвы ўсход ад Цзян-Іня ідуць безупынныя баі. Не гледзячы на велізарную перавагу японцаў, кітайцы цаной вялікіх ахвяр адбіваюць атакі японскіх войск з сухазем'я, ракі і паветра. Вечарам 28 лістапада кітайская авіяцыя бамбардыравала японскія караблі ў раёне Цзян-Іня. Становішча ўздоўж Шанхай-Нанкінскай чыгункі няяснае. Паводле японскіх паведамленняў, японцы паспяхова прасоўваюцца ўздоўж чыгункі, набліжаючыся да Чанчжоу. Паводле кітайскіх даных, Усі ўсё яшчэ ў руках кітайцаў. Як паведамляе газета «Дагунбао», буйныя японскія сілы занялі Чансін.

***

ХАНЬКОУ, 30 лістапада. (БЕЛТА). Пасля заняцця Чансіна адна японская калона наступае на Ісін. Баі адбываюцца за 15 кілометраў ад Ісіна і ў раёне Тапукоу — на беразе возера Тайху, куды японцы перакінулі атрады на катэрах. Другая калона захапіла Гуандэ, у правінцыі Аньхуэй. Рух гэтай калоны пацвярджае план японцаў абкружыць Нанкін абходам на Уху.

27 лістапада каля Цзян-Іня, на рацэ Янцзы бамбардыроўкай кітайскай авіяцыі затоплены шэсць японскіх кананерак і адзін буйны ваенны карабель.

У ПАЎНОЧНЫМ КІТАІ

ХАНЬКОЎ, 30 лістапада. (БЕЛТА). Карэспандэнт агенцтва Сентраль Н'юс паведамляе, што 27 лістапада за некалькі кіламетраў ад Цзінані (сталіца правінцыі Шаньдун) адбыўся 4-гадзінны артылерыйскі бой. Некалькі вёсак у ваколіцах Цзінані разбурана. Сярод насельніцтва шмат забітых і раненых.

Уначы на 28 лістапада звыш 10 японскіх кананерак з'явіліся ў цытадзе Цынгдао-Лаошань і прыступілі да высадкі дэсанта. У Цындао стварылася вельмі напружанае становішча.

НОТА ПРАТЭСТА ЗША ЯПОНІІ

ВАШЫНГТОН, 29 лістапада. (БЕЛТА). Дзяржаўны дэпартамент ЗША (міністэрства замежных спраў) заявіў афіцыяльны пратэст Японіі супроць захопу ёю кітайскіх мытняў у Шанхаі. Нота пратэста ЗША была ўручана ўчора японскаму ўраду амерыканскім паслом у Токіо.

***

ТОКІО, 29 лістапада. (БЕЛТА). Агенцтва Домей Цусін перадае, што амерыканскі пасол, а затым і англійскі пасол у Японіі 28 лістапада наведалі японскага міністра замежных спраў Хірота. Паслы ўручылі міністру аднолькавага зместу ноты па пытанню аб мытні ў Шанхаі. Абодва паслы заявілі Хірота, што іх урады моцна заклапочаны цяперашнім становішчам шанхайскай мытні.

ЯПОНЦЫ ГАСПАДАРНІЧАЮЦЬ У ШАНХАІ

ШАНХАЙ, 30 лістапада. (БЕЛТА). Учора японцы занялі тэлеграфную кантору з усімі яе аддзяленнямі, размешчанымі на тэрыторыі міжнароднага сетльмента. Адначасова была занята радыёстанцыя кітайскага міністэрства сувязі. Большасць кітайскіх служачых тэлеграфа і радыёстанцыі спыніла работу. Адміністрацыя тэлеграфнай канторы аб'явіла аб спыненні аперацый. Па паведамленню агенцтва «Чайна прэс», японцы ўзялі ў свае рукі газетную цэнзуру, якая раней ажыццяўлялася мясцовым аддзяленнем гоміндана.

РОСТ АНТЫФАШЫСЦКІХ НАСТРОЯЎ У ГЕРМАНІІ

БЕРЛІН, 28 лістапада. (БЕЛТА). У сувязі з ростам антыфашысцкіх настрояў мас і іх барацьбы супроць фашысцкага рэжыма, за апошні час у Германіі наглядаецца значнае ўзмацненне фашысцкага тэрору. Характэрна, што ў той час, як раней друк у мэтах «устрашэння» шырока апавяшчаў аб праследаваннях антыфашыстаў, цяпер ён старанна замоўчвае факт барацьбы супроць існуючага ў Германіі рэжыма, прабуючы ўкрыць сапраўдны размах антыфашысцкага руху.

Толькі зрэдку газеты ў форме хранікёрскіх заметак паведамляюць аб тэрарыстычных мерах у адносінах да антыфашыстаў. Так, па паведамленню газет у Брэслаўлі пяць чалавек прыгавораны да розных тэрмінаў катаргі па абвінавачванню ў падрыхтоўцы звяржэння існуючага ладу. Па такому-ж абвінавачванню ў Гамбургу шэсць чалавек асуджана да катаргі да чатырох год. Катаржныя прыгаворы па абвінавачванню ў падрыхтоўцы да звяржэння існуючага ладу і ў нелегальнай палітычнай дзейнасці вынесены таксама ў Мюнхене, Магдэбургу і іншых гарадах фашысцкай Германіі.

АТРАД тав. ВАЛАП'ЯНАВА ПРЫЛЯЦЕЎ У МАСКВУ

МАСКВА, 30 лістапада. (БЕЛТА). Лётны атрад Героя Совецкага Саюза тав. Валап'янава, які вяртаўся, як вядома, з вострава Рудольфа ў Маскву, некалькі дзён у чаканні надвор'я затрымліваўся ў Вологдзе. Учора, 30 лістапада, надвор'е, нарэшце, устанавілася, і атрад стартаваў на Маскву.

Роўна ў 15 гадзін велізарныя аранжавыя птушкі з'явіліся над Масквой. На цэнтральным аэрадроме імя Фрунзе ўдзельнікаў пералёту віталі сабраўшыяся на сустрэчу начальнік Галоўнага ўпраўлення Паўночнага марскога шляху тав. О. Ю. Шмідт, сваякі, работнікі Галоўпаўночморшляху, прадстаўнікі друку.

Е. СТАСАВА

Старшыня ЦК МОПР СССР

ПЯТНАЦЦАЦЬ ГОД МОПР'а

Пятнаццаць год таму назад — 30 лістапада 1922 года — IV кангрэс Комуністычнага Інтэрнацыянала вынес рашэнне аб стварэнні Міжнароднай арганізацыі дапамогі барацьбітам рэволюцыі (МОПР).

К гэтаму часу ў асобных капіталістычных краінах — у Балгарыі, Аўстрыі, Германіі, Злучаных Штатах Амерыкі — ужо існавалі арганізацыі па аказанню дапамогі ахвярам белага тэрору. Але арганізацыі гэтыя не былі масавымі. Яны не вялі шырокай палітычнай барацьбы супроць белага тэрору, яны не былі аб'яднаны ў міжнародным маштабе.

IV кангрэс Комуністычнага Інтэрнацыянала заклаў аснову міжнароднай пазапартыйнай арганізацыі, якая з'яўляецца зараз ва ўсіх кутках зямнага шара сімвалам брацкай салідарнасці працоўных. Працоўныя Совецкага Саюза, выхаваныя партыяй Леніна—Сталіна ў духу пралетарскага інтэрнацыяналізма, з энтузіязмам падхапілі ідэі МОПР. Зараз 9 мільёнаў совецкіх грамадзян з'яўляюцца членамі МОПР.

Якую вялізную работу ў духу сапраўднай міжнароднай салідарнасці разгарнула за прайшоўшыя годы наша мнагамільённая армія мопраўцаў! 23 лютага 1923 года мопраўская арганізацыя горада Вяткі (зараз Кіраў) узяла шэфства над палітзняволенымі некаторых германскіх турмаў. Зараз у нас няма амаль ні адной ячэйкі МОПР, якая не шэфствавала-б над палітзняволенымі якой-небудзь турмы капіталістычных краін.

За граніцай, у арганізацыях брацкіх секцый МОПР, ідэя шэфства над палітзняволенымі таксама робіцца ўсё больш папулярнаю. Пісьмы з Совецкага Саюза знаходзяць шлях у змрочныя камеры фашысцкіх турмаў. Пісьмы совецкіх таварышоў нясуць зняволеным рэволюцыйным барацьбітам вестку аб пераможным будаўніцтве соцыялізма на адной шостай частцы зямнага шара. Гэта прыдае палітычным зняволеным новую мужнасць і сілу, гэта дапамагае ім стойка пераносіць жахі турэмнага жыцця.

Ініцыятыва мас стварыла не толькі гэтую форму падтрымання барацьбітоў за свабоду, якія пакутуюць у капіталістычных засценках. Масы высунулі многа іншых форм маральнай і матэрыяльнай дапамогі ахвярам фашызма і рэакцыі. Успомніце «мопраўскія гектары» ў калгасах, інтэрнацыянальныя суботнікі, стварэнне ўдарных і стаханаўскіх брыгад МОПР на прамысловых прадпрыемствах і ў калгасах. Успомніце вялікую работу МОПР па інтэрнацыянальнаму выхаванню мас.

Дзейнасць мопраўцаў у Совецкай краіне прасякнута адной думкай: мы з вамі, браты па класу, вязні капітала! Мы з вамі, ахвяры крывавага фашысцкага тэрору, барацьбіты за перамогу рабочага класа, за шчаслівую будучыню ўсяго чалавецтва!

Рост ліку членаў МОПР і ўся іх дзейнасць даюць магчымасць пастаянна павялічваць матэрыяльны фонд дапамогі ахвярам фашысцкага тэрору. Сродкі МОПР СССР растуць год ад года. У 1925 годзе членскія ўзносы складалі 886.000 руб., у 1931 годзе — 2.558.000 руб., у 1936 годзе — 4.760.000 руб. Якая гэта вялізная дапамога палоннікам фашысцкага тэрору!

У лютым 1934 года мужныя аўстрыйскія байцы, якія біліся на барыкадах са зброяй у руках, былі разбіты пераважаючымі іх сіламі фашызма, і ў Аўстрыі пачаўся люты белы тэрор. Працоўныя Совецкага Саюза паказалі тады ўсяму свету прыклад бліскучай міжнароднай салідарнасці. Пасля атрымання першых паведамленняў аб падзеях у Аўстрыі яны праз МОПР СССР перавялі МОПР Аўстрыі 1 мільён шылінгаў.

У кастрычніку 1934 года, калі гераічныя гарнякі Астурыі былі вымушаны адступіць перад фашысцкімі бандамі Хіль Роблеса—Леруса і ўся Астурыя стагнала ад іх зверстваў, працоўныя Совецкага Саюза па першаму закліку МОПР Іспаніі паслалі ахвярам іспанскага фашызма 3 мільёны пезет. А хто не памятае таго магутнага ўздыму інтэрнацыянальнай салідарнасці, тае дапамогі жанчынам і дзецям рэспубліканскай Іспаніі, якую працоўныя Совецкага Саюза пачалі аказваць, як толькі загрымелі гарматы іспанскіх мяцежнікаў, італьянскіх і германскіх фашысцкіх інтэрвентаў!

Совецкі Саюз — надзея ўсяго перадавога чалавецтва, цвёрды аплот міру, апора ўсіх барацьбітоў супроць фашысцкага варварства і вайны.

Замежныя секцыі МОПР чэрпаюць вопыт работы ў совецкіх таварышоў.

Велізарную работу выконвае МОПР Іспаніі. Арганізацыя занята цяпер галоўным чынам аказаннем дапамогі бежанцам, удовам і сіротам байцоў. МОПР Іспаніі — велізарная сіла. Лік членаў гэтай арганізацыі (уключаючы МОПР Каталоніі) перавышае 600.000 чалавек. Толькі ў мадрыдскі камітэт МОПР штодня паступае ў сярэднім 15.000 пезет.

Французская секцыя МОПР — адна з лепшых зарубежных секцый. Яна адыграла вялікую ролю ў адпраўцы з Францыі параходаў з вопраткай, харчаваннем і медыкаментамі для рэспубліканскай Іспаніі.

Аб тым, як глыбока ўкаранілася ідэя міжнароднай салідарнасці ва ўсіх краінах, сведчыць работа МОПР у краінах самага дзікага фашысцкага тэрору — у Італіі і Германіі. Ні тапор ката, ні шыбеніца не змаглі перашкодзіць таму, каб працоўныя гэтых краін у самых рознастайных формах — шляхам таемных грашовых збораў, дэманстрацый, распаўсюджвання рэволюцыйных плакатаў і лістовак — выказвалі сваю салідарнасць з палітычнымі зняволенымі і з гераічным іспанскім народам, які змагаецца за сваю свабоду.

За 15 год Міжнародная арганізацыя дапамогі барацьбітам рэволюцыі выканала велізарную работу. Яе арганізацыі існуюць у 72-х краінах. У вельмі многіх яны існуюць нелегальна ці паўлегальна.

МОПР СССР — самая вялікая і самая магутная арганізацыя. Нельга, аднак, задаволіцца дасягнутымі поспехамі.

Добра прадуманая інтэрнацыянальная агітацыя павінна стаць цэнтрам усёй дзейнасці МОПР. Гэта дапаможа нам дасягнуць пастаўленай мэты — 15 мільёнаў членаў МОПР СССР!

Уся наша краіна перажывае зараз гістарычныя дні падрыхтоўкі да выбрання Вярхоўнага Совета СССР. Удзел арганізацый МОПР у выбарчай кампаніі з'яўляецца сур'ёзнай праверкай іх палітычнай спеласці, іх уплыву на масы, іх работы па выхаванню грамадзян нашай краіны ў духу інтэрнацыяналізма, у духу любві і прывязанасці да соцыялістычнай радзімы.

ПАМЯЦІ С. М. КІРАВА

У сувязі з трэцяй гадавінай злачынскага забойства трацкісцка-зіноўеўскімі бандытамі палкага трыбуна рэволюцыі Сергея Міронавіча Кірава на фабрыках і заводах, ва ўстановах, школах Менска праводзяцца чыткі матэрыялаў і гутаркі аб незабыўным Сергею Міронавічу.

Комсамольскія арганізацыі Менска вылучылі каля 60 дакладчыкаў з комсамольцаў-актывістаў для дакладаў аб С. М. Кіраву ў школах горада.

1 снежня калектыў станкабудаўнічага завода імя Варашылава разам з выбаршчыкамі 65 участка наладжвае ў клубе металістаў жалобны вечар. Жалобныя вечары і сходы адбудуцца і на іншых прадпрыемствах.

На вагонарамонтным заводзе імя Мяснікова ў абедзены перапынак праводзяцца гутаркі аб С. М. Кіраву сярод рабочых. Гэту работу вядуць 23 чытчыкі і бяседчыкі. Рэдакцыя заводскай шматтыражкі «За здаровы вагон» выпускае спецыяльны нумар газеты. У газеце будуць змешчаны біяграфія С. М. Кірава, вытрымкі з яго прамоў і рад іншых матэрыялаў.

У Доме партактыва і ў Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна арганізаваны фотавыстаўкі, прысвечаныя С. М. Кіраву.

***

30 лістапада ў Менскім Доме Чырвонай Арміі адбыўся ранішнік для комсамольскага актыва часцей Менскага гарнізона, прысвечаны памяці Сергея Міронавіча Кірава.

З дакладам аб жыцці і дзейнасці слаўнага барацьбіта за справу рабочага класа Сергея Міронавіча Кірава выступіў капітан №-скай часці тав. Елісееў.

***

ВІЦЕБСК. У чытальні Дома партактыва абсталявана выстаўка, прысвечаная жыццю і дзейнасці Сергея Міронавіча Кірава. Тут сабраны прамовы і даклады палкага трыбуна рэволюцыі і літаратура аб ім.

Па гораду праводзяцца адкрытыя партсходы з дакладам аб жыцці і дзейнасці таварыша Кірава. На прадпрыемствах, у цэхах і брыгадах, на выбарчых участках праводзяцца гутаркі на гэту тэму. Выходзяць спецыяльныя нумары газет, прысвечаныя светлай памяці Сергея Міронавіча.

АРТЫКУЛЫ І ПРАМОВЫ С. М. КІРАВА

Партвыдат ЦК ВКП(б) выпускае выбраныя артыкулы і прамовы С. М. Кірава.

У кнігу ўвайшлі артыкулы і прамовы С. М. Кірава, ахапляючыя перыяд 1912—1934 гг. Адкрываецца кніга вядомым артыкулам С. Кірава «Простота нравов», надрукаваным у газеце «Терек» 3 лістапада 1912 года, у якім С. М. Кіраў смела, з бальшэвіцкай страснасцю выкрывае царскую дзяржаўную думу і хамелеонства яе дэпутатаў, чорнасоценцаў Пурышкевічаў. Звяртаюць на сябе ўвагу прамовы і дакументы, якія адносяцца да дзейнасці С. М. Кірава на Паўночным Каўказе (1918—1924 гг.): выступленне С. М. Кірава на народным з'ездзе Тэрскай вобласці ў Маздоку 11 лютага (29 студзеня) 1918 года, даклад і заключнае слова на II сесіі народнага з'езда Тэрскай вобласці ў Пяцігорску 5 сакавіка (20 лютага) 1918 года, тэлеграма з'езда В. І. Леніну і іншыя дакументы.

У кнігу ўвайшлі таксама выключна цікавыя матэрыялы, якія адносяцца да перыяду абароны Астрахані, якой кіраваў С. М. Кіраў.

Велізарнае ўражанне робяць увайшоўшыя ў кнігу прамовы і даклады С. М. Кірава ў перыяд яго кіраўніцтва ленінградскай партыйнай арганізацыяй (1926—1934 гг.), у якіх С. М. Кіраў наносіць сакрушальныя ўдары трацкісцка-зіноўеўска-бухарынскай зграі здраднікаў. Надрукаваны прамовы С. М. Кірава на XV з'ездзе ВКП(б) 5 снежня 1927 года, на XVI з'ездзе ВКП(б) 30 чэрвеня 1930 года, на XVII з'ездзе ВКП(б) 31 студзеня 1934 года, на Краснай плошчы ў Маскве 31 студзеня 1934 года, на пленуме Ленінградскага абласнога і гарадскога камітэтаў ВКП(б) 10 кастрычніка 1934 года.

Матэрыялы, сабраныя ў кнізе, малююць выдатны воблік палкага трыбуна рэволюцыі С. М. Кірава.

Цана кнігі ў пераплёце—5 рублёў 50 кап.

ЗАКРЫЛАСЯ ЎСЕБЕЛАРУСКАЯ НАРАДА РАБОТНІКАЎ ДЗЯРЖГАНДЛЮ

Закончыла сваю работу ўсебеларуская нарада работнікаў дзяржгандлю. У спрэчках па дакладу выконваючага абавязкі наркома ўнутранага гандлю БССР тав. Эрмана прынялі ўдзел 27 чалавек.

На нарадзе з прамовай выступіў выконваючы абавязкі трэцяга сакратара ЦК КП(б)Б тав. Рэпінскі.

Удзельнікі нарады прынялі рашэнне, у якім вызначылі рад мерапрыемстваў па ліквідацыі вынікаў шкодніцтва ў галіне гандлю і паляпшэння абслугоўвання насельніцтва.

Наркамату ўнутранага гандлю і яго звенням на месцах прапанавана прыняць рашучыя меры, каб у найкарацейшы тэрмін ачысціць гандлюючыя арганізацыі ад усіх контррэволюцыйных варожых элементаў, якія прадаўжаюць шкодзіць і тармозяць разгортванне совецкага гандлю ў БССР.

Неабходна рашуча і смялей высоўваць на кіруючую работу ў Наркамунутгандаль і гандлюючыя арганізацыі маладыя кадры, апраўдаўшыя сябе на практычнай рабоце, вырасшыя палітычна і здольныя змагацца з астаткамі шкодніцтва ў гандлі.

У рашэнні намечаны мерапрыемствы па паляпшэнню абслугоўвання насельніцтва ў пагранічных раёнах, паляпшэнню грамадскага харчавання, разгортванню соцыялістычнага спаборніцтва і па барацьбе з растратамі і раскрадваннямі соцыялістычнай уласнасці.

Нарада пад бурную авацыю ўсіх прысутных паслала прывітальныя тэлеграмы кандыдату ў дэпутаты Вярхоўнага Совета СССР ад Менскай выбарчай акругі, жалезнаму наркому абароны тав. Варашылаву і наркому харчовай прамысловасці тав. Мікаяну.

ДЗЕННІК

— **1 снежня ў 10 гадз. раніцы** ў Доме партактыва адбудзецца семінар з адрывам ад вытворчасці для прапагандыстаў па гісторыі ВКП(б) па тэмах: II, III, V, VII, IX, X.

— **У 7 гадзін вечара** адбудзецца кансультацыя па гісторыі ВКП(б).

Намеснік адказнага рэдактара
І. М. ОФЕНГЕЙМ.

Гукавы кінотэатр «Чырвоная зорка»
ЗА СОВЕЦКУЮ РАДЗІМУ

Дзіцячы гукавы кінотэатр
РАДЗІМА КЛІЧА

Гукавы кінотэатр «Пролетарый»
ПУГАЧОЎ

Гукавы кінотэатр «Інтэрнацыянал»
НЕЎСТРАШЫМЫЯ

Гукавы кінотэатр «Спартак»
ЧАЛАВЕК-НЕВІДЗІМКА

УСЕБЕЛАРУСКАЯ ВЫСТАЎКА
«БССР ЗА 20 ГОД»
у памяшканні Дома ўрада
2 снежня — ВЫХАДНЫ ДЗЕНЬ.
ФІЛІЯЛ ВЫСТАЎКІ
у Доме Чырвонай Арміі
1 снежня — ВЫХАДНЫ ДЗЕНЬ.
У астатнія дні выстаўка і філіял адкрыты ў звычайным парадку.
ДЫРЭКЦЫЯ ВЫСТАЎКІ.

ІНСТЫТУТ МАСАВАГА ЗАВОЧНАГА НАВУЧАННЯ ПАРТАКТЫВА пры ЦК КП(б)Б

ПЕРАДАЕ РАДЫЁЛЕКЦЫІ Ў СНЕЖНІ 1937 г.

ГІСТОРЫЯ ВКП(б)

Вячэрнія перадачы па трансляцыі з Масквы.

4 і 10/XII — Меншавікі і бальшавікі ў перыяд сталыпінскай рэакцыі і афармленне бальшавікоў у самастойную соцыял-дэмакратычную рабочую партыю (1908—1912 гг). Лекцыя 2-я.

16/XII — Партыя бальшавікоў у годы ўздыма рабочага руху перад першай імперыялістычнай вайной (1912—1914 гг.).

20 і 28/XII — Партыя бальшавікоў у перыяд імперыялістычнай вайны і другой рускай лютаўскай рэволюцыі (1914—сакавік 1917 г.) 2 лекцыі.

ДЗЕННЫЯ ПЕРАДАЧЫ

Час перадачы 12 г. 30 м.

15, 20, 25/XII — Меншавікі і бальшавікі ў перыяд сталыпінскай рэакцыі і афармленне бальшавікоў у самастойную соцыял-дэмакратычную рабочую партыю (1908—1913 гг.). Лекцыя 1-я.

16, 21, 26/XII — Меншавікі і бальшавікі ў перыяд сталыпінскай рэакцыі і афармленне бальшавікоў у самастойную соцыял-дэмакратычную рабочую партыю (1908—1912 гг.). Лекцыя 2-я.

22 і 27/XII — Партыя бальшавікоў у годы ўздыму рабочага руху перад першай імперыялістычнай вайной (1912—1914 гг.).

28/XII — Партыя бальшавікоў у перыяд імперыялістычнай вайны і другой рускай лютаўскай рэволюцыі (1914 — сакавік 1917 г.). Лекцыя 1-я.

ЛЕНІНІЗМ

14/XII — Вучэнне Леніна—Сталіна аб перамозе соцыялізма ў адной краіне Прадпасылкі і рухаючыя сілы пролетарскай рэволюцыі.

26/XII — Ленінскае вучэнне аб перарастанні буржуазна-дэмакратычнай рэволюцыі ў соцыялістычную.

ГІСТОРЫЯ СССР

2/XII — Сярэдняя Азія і Закаўказзе да мангольскага заваявання.

8/XII — Усходняя Еўропа пад уладай манголаў—татар.

13/XII — Стварэнне рускай нацыянальнай дзяржавы і канец татарскага ярма.

19/XII — Руская дзяржава пры Іване IV.

25/XII — Сялянскія войны і барацьба рускага народа ў пачатку XVII стагоддзя з польскім нашэсцем. Лекцыя 1-я

ПАЛІТЫЧНАЯ ЭКАНОМІЯ

Раздзел «Соцыялізм»

Для завочнікаў набору 1936 года.

11/XII — План і планіраванне народнай гаспадаркі СССР.

23/XII — Тэхнічная рэканструкцыя народнай гаспадаркі СССР і соцыялістычнае размяшчэнне прадукцыйных сіл.

Раздзел «Капіталізм»

15/XII — Вытворчасць і прысваенне дадатковай вартасці — аснова капіталізма.

21/XII — Тры асноўныя гістарычныя стадыі развіцця капіталізма ў прамысловасці.

22/XII — Заработная плата і эксплаатацыя рабочага класа пры капіталізме.

ЛЕКЦЫІ ДЛЯ КУРСАЎ КАЛГАСНАГА АКТЫВА

3/XII — Як у совецкай вёсцы перамог калгасны лад.

9/XII — Зрабіць усе калгасы бальшавіцкімі, а калгаснікаў заможнымі.

29/XII — Соцыялізм і комунізм.

ЛЕКЦЫІ ДЛЯ АГІТАТАРАЎ

Па трансляцыі з Масквы.

7, 17, 27/XII — Тэмы будуць абвешчаны па радыё.

РЭЗЕРВ 1 і 31 снежня.

Радыёлекцыі Інстытута перадаюцца праз Менскую радыёстанцыю РВ-10 імя Соўнаркома БССР на хвалі 1442 метры з 18 г. 30 м. да 19 г. 45 м. па наступных чыслах: 4, 10, 14, 15, 16, 20, 26, 28 і з 18 г. 30 м. да 19 г. 30 м. 1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 11, 13, 17, 19, 21, 22, 23, 25, 27, 29, 31-га снежня.

Даведкі аб вучобе па радыё, а таксама ўказанні, дзе знаходзіцца радыёаўдыторыя, можна атрымаць у райкомах КП(б)Б, МТС, палітаддзелах соўгасаў і транспарта, а таксама ў ІМЗО пры ЦК КП(б)Б.

Пытанні, якія ўзнікнуць у сувязі з праслуханай лекцыяй, накіроўвайце па адрасу: г. Менск, вул. Карла Маркса, 47/30, БІМЗО.

ДЫРЭКЦЫЯ ІНСТЫТУТА.

Уп. Галоўлітбела № К—3172.
Друкарня «Звязды», Менск, Савецкая 63.
К., Л., Б.